

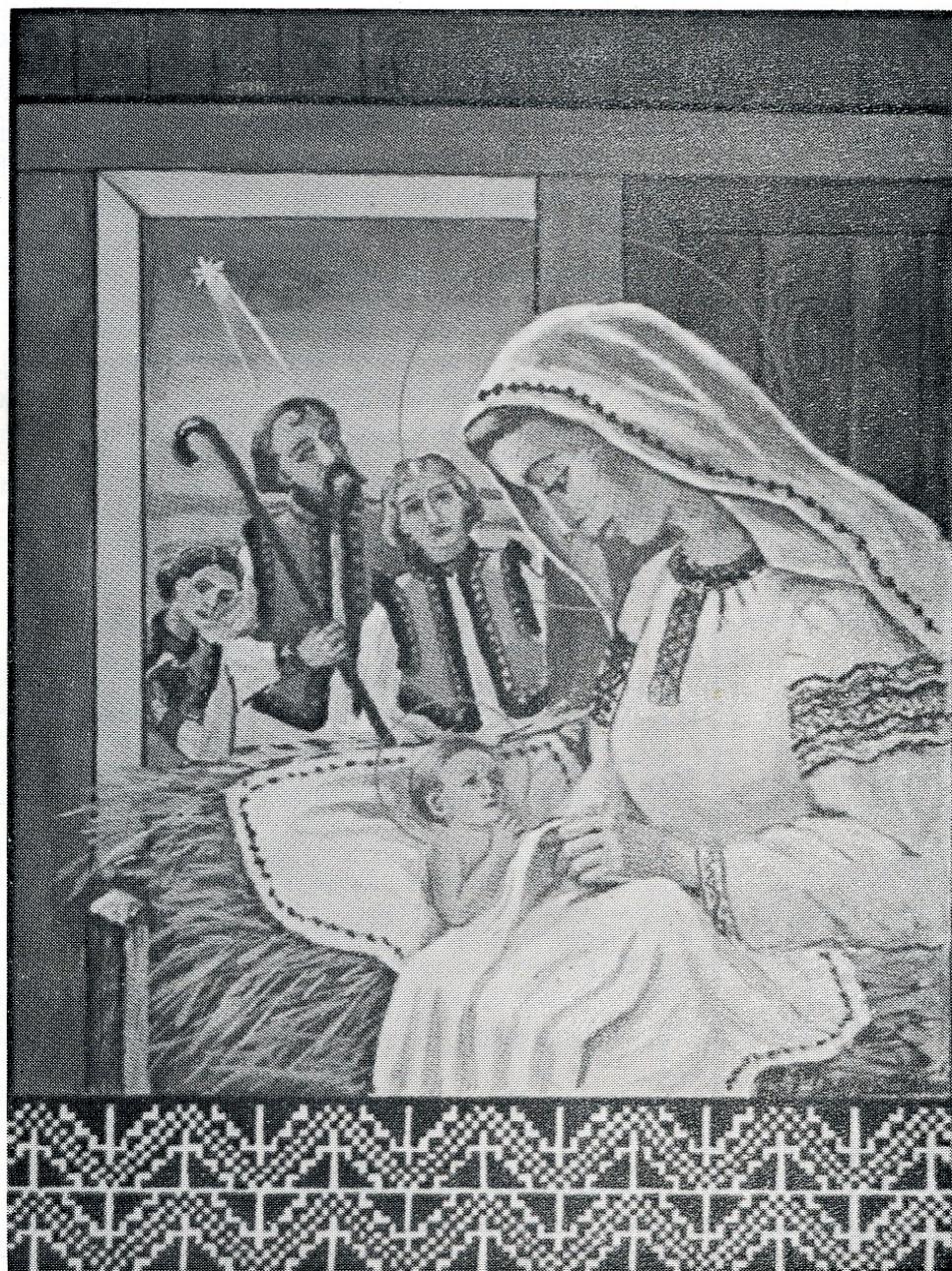
Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XXXV

СІЧЕНЬ — 1985 — JANUARY

ч. 340

Поклін гуцулів — малюнок В. Мошинського

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2541 Amboy Road,
Warren, N. Y. 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редакція:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
Л. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

МОЛОДА УКРАЇНА

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні ----- 15.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.50 дол.

В Австралії ----- 10.00 дол. (австраї.)
Ціна одного примірника: 1.20 дол.

В Англії і Німеччині ----- 11.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В усіх інших країнах Європи ----- 10.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх країнах Південної Америки ----- 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 75 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє
число журнала, за яке заплачено передплату.
За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтер-
ціональні купони (International coupon) на суму 50 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів
не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

МОЛОДА УКРАЇНА,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — О. Гай-Головко, Б. Олександров, Т. Матвієнко, С. Кузьменко, М. Гармаш. В. Ворсико — У сяйві про-
менів. Ф. Миколаєнко — Материнська любов. Л. Ніщина — Кум Бар-
ченко. А. Лисий — Жидівська молодь і її батьки. І. Безпечний — Са-
тирична поема "Сон". В. Харченко — Пана Семегена не забуду. Ю.
Криволап — Чому пам'ятник митр. Липківському? ОКО — ОДУМ
Чікаго вдячний працівникам. В. Шимко — Три багнети. — Хлопець
із села. А. Козуб — Україна, моя Україна! Стипендії фонду д-ра
Зинчишина. О. Харченко — Поховали хорошу людину. 18-ий табір
виховників. Листи до редакції. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

Олекса ГАЙ-ГОЛОВКО

З НОВИХ ЛІРИЧНИХ ПОЕЗІЙ

ГАЛИНІ

Сонце обнялося із землею,
І на небі згасла голубінь...
Знову я любуюся зорею,
Ненаглядною і любою моєю,
Що весь день носив я її тінь.

Люба вона, люба і хороша,
Як дарована подруженька моя.
Їх не вкриє зоряна пороша,
Бо одна і друга мені гожа.
Як співучість солов'їсі солов'я.

**

Іскриться небо голубе,
Стіває в нім хвала...
Такою вибрал я тебе,
Якою розцвіла.

Однак тебе — мою зорю —
Не бачив я її не зінав,
Але повір, нехай умру,
Такою уявляв.

Куди б не йшов і де б не був, —
Носив я образ твій.
І якось раз із ним прибув
Між людів мені чужий.

Крізь всі бажання я бажав
З'явитися тобі,
Бо всім еством я відчував,
Що ти у цій юрбі.

Згасало сонце весняне,
А з сонцем смуток мій...
Ти недомріяла мене
І не була ще в ній.

**

Може вийшов дуже зрання
І прибув я не туди,
Та в томливому блуканні
Не знайшов мого кохання,
Лиш знайшов його сліди.

Може полем при дорогах
По слідах його піду,
І у маках босоногих,
Чи на дні в моїх тристях
Я знайду його, знайду.

**

Як ніч плела вінки із світла,
Приснився сон тяжкий мені,
Що ти трояндою розквітла
В ясміновому полоні.

Дивлюсь тужливо я на тебе
І кажу тобі, коханий, я:
"Отак, як зіронька на небі,
Не будеш любоночко моя".

"Я теж, коханий мій, журюся, —
Між нами зникли всі мости...
І я з тобою одружуся,
Як розцвітеш ясміном ти.

**

Нині сонце днєє на городі,
Нині вітерець настроєє дроти.
Час пишається в прегарній вроді,
А із ним, кохана моя, ти.

Тут з тобою квіти напівсонні
Ми садили. А як дні ті відгули,
Твое личко глянуло з тіконій,
А в волошках очі розцвіли.

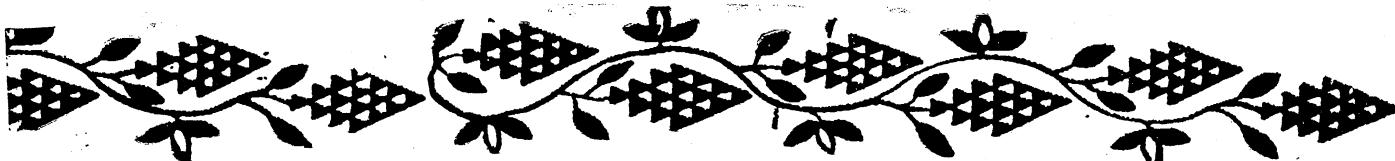
**

Ніби сниться, ніби бачу:
Молоденькою весною,
На квітучому узліссі
Ходять квіти за тобою.

Чую шепіт, чую подив
І глибокій зідхання,
Бо тебе там виглядали
Ще учора від смеркання.

А дівчиночка фіялка,
Як і люба — синьоока,
Від захоплення і щастя
Аж танцює, взявшись в боки.

"Чом ви рано-пораненікую
Стали всі отут збиратись?"
"Бо красунею твоєю
Хочемо налюбуватись."

Віра ВОРСКЛО

У СЯЙВІ ПРОМЕНІВ

"У сяйві променів" — так називається друга збірка поезій Світлани Кузьменко, яка вийшла друком у Торонто в 1984 році. Ця збірка має 64 сторінки, містить 48 віршів, обкладинка зроблена мистцем графіком Мироном Левицьким. Збірка містить ще одну ілюстрацію Мирона Левицького і знімок поетеси Світлани Кузьменко.

Ця нова збірка Світлани Кузьменко розпочинається настроєвим ліричним віршем про чудову українську мову:

Рідна мово моя —
Найдорожчий, найближчий мій друг.
Кожне слово твоє, кожен звук — це мої
самоцвіти,

Що промінять мені; найсвятіші співають пісні
І беруть у полон, як життя, як любов і як діти.

У другій, кінцевій строфі поетеса Світлана Кузьменко підкреслює важливість української мови:

По чужинних краях
Я з тобою була кожну мить.
Моя радість і сум, моя пісня і слабість і сила...
Ти для мене одна, джерело животворче без
дана,
Рятівник у безсиллі.

Світлана Кузьменко не тільки майстер тонко-ліричних відчуттєвих поезій, але вона є майстром сильної патріотичної громадської поезії, яка гуртує народ і наснажує його вірою і надією у краще майбутнє.

Сильно і переконливо звучить кінцівка вірша "Кобзар":

О, ніколи Твої не пов'януть слова.
Їх ніколи нікому не стерти:
Бо з коріння — і вічно в них сила нова,
Що крізь смерті веде до безсмертя.

Очевидно, що під "корінням" поетеса підрозуміває дух народу, його історію і невпинний змагає волю.

Дуже сміливим і цікавим є вірш "На честь моїх непризнаних святих". У четвертій строфі цього вірша Світлана Кузьменко визначає суть непризнаних святих:

Мої святі — не спокою причали:
У них могутъ Дніпрових повновод.
Мої святі на палях умирали
За принцип, за ідею, за народ.

Ці непризнані святі — це герої, оборонці рідної землі, які кровно зв'язані з Дніпром-Славутою, рідною землею і рідним народом. Ці непризнані рідні святі є провідною зіркою для народу у його боротьбі за краще майбутнє.

Сильне звучання має перша строфа у вірші "Він":

Брязкають титули, гримають статуси.
Репетують порожні слова.
Крутяться-вертяться різні гоштаплери:
Обертом йде голова.

Читачі, які обізнані із поезією Ліни Костенко погодяться, що вищеперечена строфа нічим не уступає поезії Ліни Костенко.

Висоти і глибини поетичного відчуття поетеса досягла у вірші "Вишивальниця", який складається із двох строф і тому я наведу його повністю:

Схилилася над білим полотном,
А тужна пісня у душі снується.
Краєчок неба дивиться в вікно
І за стібком стібок угору в'ється.

Коли і як сюди прийшов цей взір —
Єднання деревом життя землі і неба?
Далекий предок мріяв теж до зір
І дивний світ манив його до себе.

Самопосвяту української жінки і матері поетеса Світлана Кузьменко відзеркалила у вірші "Українка". Ось п'ята строфа цього вірша:

Три кути в своїй хаті тримаючи,
У війну не питала — чи слід?
Коли їсти сама ледве маючи,
Полоненим ділила свій хліб.

Дуже добрий вірш "Совість" у формі монологу, який виголошує смілива совість, яка бореться зі злом і йде проти трафаретної течії прийнятих плитких вартостей. Ось перші строфі із вірша "Совість", які ілюструють незламність чистої совісті:

Ну що ж, — вона тоді сказала, —
Я не із ваших, я із тих,
Що на хрестах ви розпинали
І на кострах палили їх.

Я ласки вашої не хочу.
Душі за неї не віддам.
В моєї правди інші очі.
Не вашим я молюсь богам.

І у дев'ятій строфі цього вірша читаємо:

Такі не зраджують ніколи.
Таких серця правдиві вщерть.
Такі в пекельній муци болю
Не зраду виберуть, а смерть!

Чудесний вірш з двох строф про Київську державу, який без зайвого патосу відтворює величну сторінку української історії:

Це все було: козацька слава.
І булава і бунчуки;
Могутня Київська держава,
Що слід лишила на віки.

Копит козацьких коней цокіт
В відлунні часу не затих.
І не затихне він ще доки
Нам сниться предківський поріг.

У цій збірці є 25 ліричних поезій такі як "Гусилебеді", "Бджілка", "Море", "Осінь", "Вітер", "Промені" та інші. Провідною золотою ниткою для збірки "У сяйві променів" був вірш "Промені" присвячений Марії Гарасевич, де "промені" вжито, як метафору, бо під променями поетеса Світлана Кузьменко не тільки підрозуміває промені сонця, а промені шляхетних виявів людської душі, як доброти, співчуття, любови. Цей двострофовий вірш закінчується так:

У світляній безкрайі повені,
Де промені зібралися усі:
Найлагідніші, найсвітліші промені
Промінять людям з людської душі.

Це показує, що людяність красу людської душі поетеса цінить понад інші матеріальні вартості. Не всі ліричні вірші, не дивлячись на їх подивугідну музичність, на однаковому мистецькому рівні. Ось наприклад вірш "Весна". Перша строфа цього вірша бездоганна:

Прилетіла. Розбудила.
Хороводи повела.
Скільки радості і сили!
Скільки ласки і тепла!

Але друга строфа має прозайчне, а не ліричне закінчення:

Зацвіло. Зазеленіло.
Юним кроком час пішов.
Лиш по бруку стукотіли
Пари й пари підошов.

Підошви стукають і влітку і восени і не тільки на весні.

Збірка "У сяйві променів" пересипана цікавими поетичними образами і висловами як наприклад світе-розвіте, вітер-розвітер. Ці образи не тільки припадкові поетичні новотвори, але вони мають глибоку логіку і в цьому їх велика поетична вартість, бож існує розсвіт, коли розсвітає, і якщо слово "вітер" етимологи виводять від дієслова "віяти", то від дієслова "розвівати" буде логічно "розвітер".

Світлана Кузьменко відрізняється від інших ліриків сміливістю і поетичною мовою. Хоч поетеса Світлана Кузьменко тонкий лірик, але її вірші на загальну і громадську тематику справляють сильніше враження і назавжди закарбовуються в пам'яті. Такі вірші на тему громадської сатири, як "Він", "Можлива неможливість", "Усі

ЖУРНАЛ "МОЛОДА УКРАЇНА"

влаштовує

у неділю 27 січня 1985 року

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

пам'яти поета

БОРИСА ОЛЕКСАНДРОВА

у п'яту річницю його смерті

Участь у вечорі візьмуть: Олександер Харченко — вступне слово, Мирон Левицький — доповідь, поетеса Ганна Черінь; твори Бориса Олександрова читатимуть: Надя Ковальчук, Зіна Прусаченко-Зубович, Ніна Теліжин, Валентина Родак і Леонід Ліщина.

Вечір відбудеться в Торонто, в приміщенні Інституту Святого Володимира, при вулиці Спадайна, число 620. Початок о 4-ій годині пополудні.

Запрошуємо любителів українського мистецького слова, шанувальників поезії Бориса Олександрова та друзів і знайомих поета.

Редколегія журналу "Молода Україна"

ідуть", "Моралі", не уступають по гостроті думки і вислову віршам Ліни Костенко.

Не всі вірші у збірці "У сяйві променів" однакового мистецького рівня, але кожний вірш має свою красу і мистецьку вартість, більшість віршів у цій збірці дуже добре цікаві оригінальністю трактування теми і витонченою музичною формою вірша. Вірші поетеси Світлани Кузьменко емоційні, сильні, деякі мають філософічне зачарування і відкривають читачам поетичний світ у сяйві сонячних променів надії, віри в Бога і оптимізму.

Збірку "У сяйві променів" можна набувати в українських книгарнях "Арка", або пишучи на нижеподану адресу. Ціна 5 дол.

Mrs. Svitlana Kuzmenko
40 Brentwood Rd. N.
Toronto, Ont. M8X 2B7

Ф. МИКОЛАЄНКО

МАТЕРИНСЬКА ЛЮБОВ – ПРОВІДНА ЗІРКА В ЖИТТІ

Майбутнім матерям українкам на пам'ять

Сорок-п'ять років минуло відтоді як натружені руки моєї матері селянки востаннє пригортали мене до свого серця, а на мою юнацьку безжурну голову падали краплини гарячих материнських сліз. Не підозріваючи, що то було останнє прощання, я ніякovo пручався, але материнське серце чуло, що прощалось воно з своїм сином навіки і тремтячі руки не хотіли випустити мене з обіймів.

Від'їждаючи з рідного села на Київщині, я навіть не захоплювався його мальовничими ставками та гаями, бо село, як село — мало чим відрізнялося від усіх інших зубожілих сіл України. Не шукав я очима й знайомих облич, з якими босоніж промайнуло мое дитинство, бо й люди в тім селі були такі ж убогі, в лахміттях, як і всі українські селяни. Усміхнених їх можна було бачити лише на плякатах у стилі соцреалізму (не таких як вони справді є, а таких якими вони мали б бути під сонцем сталінської конституції). Хотілося чимскорште лишити те все позаду і забути все бачене. Та хоч думками я вже

перебував серед веселої молодої компанії луганчан, на бурхливій вулиці Дерибаса, що в теплі вечори перетворювалась у людську повінь (автомобільного руху навіть у великих промислових центрах не було), але перед моїми очима все ще стояло благальне, заплакане, згорьоване й завчасу постаріле обличчя матері. Протягом усієї довгої подорожі воно то на мить зникло, то знову з'являлося.

Минув нецілий рік і, не давши мені можливості попрощатись з ріднею, мене підхопив потяг та й потаскав аж на Далекий Схід, на сопки з карликами дубами, під буревії, що до крові сікли обличчя піщаним шквалом. Запроторено мене туди навчатись новому ремеслу доблесного воїна чужого отечества. Раз на два тижні там нам дозволяли виходити за браму гарнізону на цілих дві години, при умові, що в цілій сотні ніхто не відставав по політграмоті, уся зброя була добре почищена і ніхто не згубив гудзика. Через одного невдаху, ціла сотня втрачала той єдиний привілей. Повернення до гарнізону з запізненням на кілька хвилин вважалося дизертирством і "злочинець" ставав перед польовим судом з перспективою одержати два роки штрафного батальйону (концтабір для військових), після якого вояк ще мав відбути повний двохрічний термін служби. "Ето тебе не у маменькі под подолом"! Не минало й дня, щоб начальство не пригадувало нам про матір в якнайбрутальніший спосіб, що надто боляче стискало серце кожному українцеві. (У росіян те практикується в щоденнім житті.)

Ще перед війною нас перли ешелонами назад, до західних кордонів. Ми знову на Україні! Але не було часу розглянутись. Війна!!! Маршували дніми й ночами, майже без відпочинку і, просто з маршу в наступ! Після наступу — втеча. І знову біgom кільканадцять кілометрів і "благий мат" політруків, що гасали на конях, щоб ніхто не відстав, не сковався. Довкола палили міста і села, попелилися лани збіжжя — вогонь зжирав тяжкий селянський труд, щоб не дістався він ворогові, а чим мали жити ті селяни — владі було байдуже. Стікає кров'ю занапашений край, стікали кров'ю пошматовані людські тіла. На устах конаючих вояків українців останнє слово, як останній поцілунок, завжди було слово МАМА. Мама стала ангелом-хранителем, що супроводив кожного приреченого, бо небесні сили зrekлися нас ще в колисці, полішаючи на ласку сатани.

Ось уже нас, роздягнених (теплий одяг здерли з нас німці), голодних, напихають німці за дро-

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якости опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнесі")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповнити авта бензиною.

тяну загорожу під відкритим, розбурхлим вологою, осіннім небом. І тут українські матері з довколишніх і далеких сіл, не зважаючи на дощ, ні на постріли вартових, перекидають через дроти відірвані від власного рота рештки харчів, щоб хоч на короткий час врятувати нам життя. Питали: "Звідки ти, сину?" Але не зважали, чи "син" був з Костроми, чи з Ашхабаду — "іж на здоров'я. Може хтось десь і мого синочка пожаліє"

Три й пів року жорстокої неволі. Вони не просто викresлені без жодної провини з мого молодого життя. То було поступове умертвлення людини. Сотні тисяч невільничих трупів, замучених голодом, бичуванням, ато й розстріляних за найменші провини й без провини, засипано в братніх могилах по всій Європі. Мамо, мамо... єдина в світі покровителько! Лиш твоя безмежна любов, твої слози виплакані безсонними ночами давали мені наснагу, крихту надії у безнадії і щастя — щастя утриматись на ниточці життя, хоч сама ти не витримала до кінця воєнних жахіть.

Сорок-п'ять років — це майже пів століття! Я вже сивий пенсіонер, але пам'ять про мою матір не стерлась і не затъмарилась ні тяжкими переживаннями, ані веселими пригодами. Я вдячний їй за добрий стан фізичного й ментального здоров'я, за успадковану чесність у поведінці з друзями й недругами і при всякій скруті я звертаюся до неї за порадою й порятунком.

"Здитинів старий" — хтось скаже посміхаючись.

Не смійтесь, бо не від учора я став шанувати материнську любов. Те мусило статися ще перед тим як я навчився вимовляти слово мама. І на своєму довгому скіタルському шляху в жодній мові я не знайшов милішого й дорожчого слова як те, що навчився вимовляти вперше. Є ще інші прекрасні слова, що можуть зрівнятися, але не можуть перевершити.

Та хіба я один в полоні тої любові? Нас ще є багато, бо багато-багато було добрих матерів у нашім краю. Є вони мабуть ще й тепер, але їх стає все менше, та й діти їхні, як і ми колись в юнацькому запалі, не мають часу про них думати, належно оцінити, а часом навіть, свідомо чи несвідомо, спричинюють їм біль.

Не шоколядою, не кока-колою, не цигарками й грішми вони нас задобряли, як це робиться в модерні часи, бо й самі вони того добра не мали, лише щирою любов'ю та постійним піклуванням. Вони не нарікали на довгий шкільний відпук і не гнали нас сперед очей, хоч мали багато більше праці й турбот. Ми ім радо, без примусу, допомагали майже в усьому і дружня праця завжди супроводилася дружньою піснею цілої родини. Були ми веселі й щасливі аж доки "влада трудящих" не визволила нас (тільки не від тяжкої праці, а від здобутків тієї праці, від пісні й від щастя).

Ми любили матерів наших, бо на нашу любов вони сто крат заслуговували. Вони не пхалися

до керма державою, не домагалися для себе військових ранг та орденів, не ходили з автоматами грабувати банки й склепи, не бігали з камінням за пазухою та з бомбами на розбишацькі демонстрації за мир, щоб зводити бої з поліцією, хоч у наших умовах те було б морально виправданим. Не домагалися вони й права на брудну лайку та розпусту ("фрі лав"), не позували для "Плейбоя" і не гасали обнажені по вулиці заряди дешевої реклами.

Ось за що ми любили своїх матерів та зберігаємо в серцях наших і в нашій пам'яті їхні світлі образи, як найдорожчий скарб, з яким не зрівняється ніяка ранга, ніякий титул.

I тому, що таких матерів з часом усе менше й менше, зростає число безбатьків-хуліганів, майбутніх головорізів та повій, які ще в початковій школі, затягуючись цигарковим димом, на всю губу ригають брудними словами на будь-кого, з матір'ю включно, та лишають брудні сліди де лиш їх ноги носять.

Рівні права є добре, якщо вони не запаморочують розум та не стають на перешкоді обов'язкам матері й дружини. Бо сам Бог створив чоловіка й жінку та дав їм різний вигляд, різний уклад душі і різне в житті призначення. І нема в тій різниці нічого ганебного, принизливого, а є лише краса, любов і гармонія. Ніякі антагонізми й конфлікти між двома протилежними, але взаємно себе доповнюючими статями положення не змінять, лише причинять велику руїну суспільству. Мати ніколи не виконає самотужки того обов'язку, що Богом призначений парі. Батько ніколи не заступить дитині матір. Не заступить її й інкубатор, ані робот. Лактоген може якоюсь мірою заступити мамине молоко, але ні бляшана пушка, ні плястикова пляшка не заступить материнських грудей, природнього тепла, ніжності й любові. (Для переконання уявіть собі дівчину з двома бляшаними пушками).

Так звані Феміністи в Австралії (а їх, очевидно, дуже багато) змусили уряд переробити Національний Гімн, бо їм не подобався "сексистський" термін "сини Австралії". Тепер уряд заходився викидати з законодавства й шкільних підручників усі немилі феміністам іменники, а далі прийде черга й на всю художню літературу! Мільйони доларів держава викине на те, щоб задовольнити примхи закукурічених феміністів, а чи від того прийде якесь полегшення для жінок? Чи те визволить їх та їхніх дітей від алкоголізму й наркотиків?

Мусимо подбати тепер щоб та пошестє не перекинулася на українок, щоб не довелося нам витрачати мільярди (яких ми не маємо) на переименування бліх, жаб, гієн та повій іменами середнього роду, а найголовніше, щоб ім'я української матері назавжди залишилося для нас несплямованим, святым.

Вірю у світливий розум і добре серце української жінки, але не полішаймо її безпомічною, бо загроза нависла над нею дуже сильна й жахлива.

Левко НІЩИНА

КУМ БАРЧЕНКО

У мене є кум. Зветься він Олекса Барченко. Покумалися ми 25 років тому назад. За цей час я добре довідався про Олексину політичну определеність. Його місце направо від центру. На самісінськім краю направо. Лівизну він ненавидить. Навіть слово лівий його дратує. Як Барченко їде автом він ревно тримається правої сторони. Повертає направо — усміхається; повертася наліво — хмуриться. Вчора Олекса підвозив мене додому.

— Олекса, тут поверни наліво, — сказав я несміливо на перехресті.

Він це зробив, але так що я чути не вилетів з авта направо.

Крім його політичних переконань, про кума Барченко я знаю мало. Властиво не знаю нічого. Не знаю де він живе, що робить, скільки має років. Річ в тім що на мої питання він дає якісь химерні відповіді.

Пригадую, скоро після нашого знайомства я запитав його: — Олекса ти вже ходив на фільм "Марічка"?

А він: — "Та знаєш, я йшов. Розумієш, йшов... а дощ йшов мені за шию". Таких відповідей за 25 років я мав сотні. Іноді я намагаюсь вказати Барченкові що його відповіді не є вичерпні. Що вони мене не задовольняють. Але він тоді тільки посміхається і дивиться на мене своїми блакитними очима, як на якогось неземного гуманоїда про яких він любить читати.

Час Олексу не міняє. Минулого літа і восени він працював в Оттаві і приїджав до родини в Торонто щотижня, чи раз на два тижні. В кінці осени мав повернутися в Торонто і більше до Оттави не їхати. Зустрів якось його і питав:

— Куме ти вже в Торонто чи ще в Оттаві?

А він: — "Ta нібіто в Торонто... нібіто..."

— Вже роботу тут маєш? — запитав я знову.

А Олекса в притаманий йому спосіб:

— "Ta буду мати роботу якусь... легальну, легку."

Згодом, під час розмови з Віталієм Феденком питав його:

— Слухай, де тепер Барченко, в Торонто?

Не знаю, — сказав Віталій. В Олекси не допитаєшся. Ти ж знаєш які в нього відповіді.

Дзвоню тоді, більш з цікавости ніж з потреби, до куми Люди — дружини Олекси.

— Кума чи Олекса ще працює в Оттаві чи вже ні? — питав її.

А вона якось ніби соромливо "Хі, хі, хі — та знаєш Левку він зараз в Торонто, а чи буде ще їхати до Оттави я й сама не знаю. А що Барченко каже?" (Люда звичайно зве Олексу коханий або Барченко)

КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Зaproшуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошеві перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розрахуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтесь до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West

Tel. 763-5575

406 Bathurst St.

Tel. 363-3994

12 noon-5:00 pm	Понеділок	9:30 am-6:00 pm
10:00 am-5:00 pm	Вівторок	9:30 am-6:00 pm
10:00 am-5:00 pm	Середа	9:30 am-6:00 pm
10:00 am-5:00 pm	Четвер	9:30 am-8:00 pm
10:00 am-7:00 pm	П'ятниця	9:30 am-8:00 pm
9:00 am-3:00 pm	Субота'	9:00 am-3:00 pm

Або ось ще такий випадок. Недавно говорили ми з Олексою про наших давніх приятелів. Де хто тепер живе, кому скільки років. Під час розмови я не то ствердив не то запитав: — Тобі ж Олексо 45 років?

А він — "Ta може бути й 45".

Тому, як хто запитає мене де мій кум Барченко живе, що робить і скільки йому років, я відповім: — Живе нібіто в Торонто, має або буде мати якусь легальну, легку роботу і що йому може бути й 45 років. Точнішої відповіді я не дам бо й сам не знаю.

Д-р А. ЛИСИЙ

Іван БЕЗПЕЧНИЙ

ЖИДІВСЬКА МОЛОДЬ І ЇЇ БАТЬКИ

Так само, як українці, жиди в Америці мають свої етнічні центри. Ними є звичайно синагоги, клюби, школи, в яких вони гуртується, зберігають чи плекають етнічну жидівську культуру, традиції, релігію, віру.

Так само, як українці, жиди мають свої проблеми.

Стаття під заголовком "Жидівська молодь і її батьки" з'явилася в журналі сіоністичної організації "Піонір вуман" ще в 1965 р. Вона настільки є далі актуальна, що знову розповсюджується Американським Жидівським Комітетом. Автором її є відомий соціолог Мангейм Шапіро.

Свою статтю автор побудував на результататах опиту жидівської студентської молоді, який було поставлене питання: "Що для вас означає жидівство?" Відповіді були дуже розчаровуючі для автора. З них було встановлено кілька найголовніших фактів: 1) жидівська молодь не бажає бути національно іншою від американської молоді, а сприймає різницю від інших лише на грунті релігії; 2) жидівська молодь, порівнюючи з іншими, найменше ходить до синагог; 3) вона являється найменш релігійною і в більшості бачить особисте щастя і багатство головною ціллю в житті; 4) жидівська молодь в великій більшості не належить до своїх організацій, навпаки втікає від свого суспільства.

Шукаючи відповіді на ці проблеми, автор знаходить їх у самому жидівському суспільстві. У вільнім суспільстві, він каже, кожна людина може вибирати, чим вона хоче бути і куди вона буде належати. Щоби жидівська молодь хотіла належати до свого суспільства, воно повинно бути для неї атрактивним, притягаючим. Таким воно не є. Це суспільство, з погляду молоді, є занадто вузьким, бездушевним, інтелектуально стерильним, задивленим у своє минуле і колишні страждання. Воно не дає молоді щось нового, викликаючого зацікавлення та інтерес. Воно апатичне, застигле в механічному неслідуванні і виконанні давніх традицій, воно говорить молоді, якою воно мусить бути, воно виключає прогрес, зміну.

Що ж робити? Автор радить жидівському суспільству найперше подивитися на себе, зробити зміни, іти з життям. Суспільство повинно вчити молодь не тільки про минуле, а також і про теперішнє і майбутнє. Воно повинно відкривати для молоді шлях вперед, давати їй можливість рухатися вгору, до вищих щаблів суспільства, підтримувати і заохочувати її, а не тиснути її в старі, обмежені рамки і тримати її в полоні свого "так має бути". Час вимагає цього. А час є найкращий суддя.

САТИРИЧНА ПОЕМА "СОН" — НОВИЙ УСПІХ ОЛЕКСИ ГАЙ-ГОЛОВКА

Сатирична поема "Сон" посідає окреме місце в творчості поета О. Гай-Головка. В ній показано національний гніт і утиски українського народу з боку московського царизму, а пізніше — й московського комунізму. Поет доводить також потребу революційної боротьби українського народу проти Московії.

Пишучи свою поему "Сон", поет безперечно мав перед собою літературний взірець однайменної поеми Шевченка, хоч за жанром, композицією і стилем та ідейно-художнім спрямуванням його твір цілком самобутній. Художній прийом сну найкраще відповідає ідейно-тематичному змістові поеми. Поет ніби зустрічається в сні на березі Канади з Шевченком, який розповідає йому, що "Сам Бог наказав мені Устати із домовини І йти з ворогами на прю...", що він уже був в Україні і бачив страшні картини життя "свого народу та всебічне нищення його царськими посіпаками. За виступ Шевченка на захист свого народу царська влада заслава його в Колиму, але й тут він бачить таке саме пекельне життя каторжників, що й в Україні. Вісті про революцію долетіла й до Колими, і Шевченко знову повертається в Україну; тут спостерігає він непідготованість свого народу до боротьби з його ворогами і взаємопоборювання.

Далі Шевченко розповідає поетові про облудні московські комуністичні гасла серед українського народу і накладання на нього нового червоного ярма, а його самого знову засилають у Колиму. З вибухом Другої світової війни, Шевченко знову повертається в Україну, яку грабують і руйнують також німці не менше, ніж москалі. Наприкінці війни Шевченко мандрує разом з своїми людьми до Німеччини, а потім до Канади. Такий головний сюжетний кістяк поеми, що показує страшні картини української життєвої дійсності.

Поет Гай-Головко, розвиваючи свою тему на основі пророчих творів Шевченка, рівночасно ставить і вирішує ідейну проблему. Ідейна проблема — це та сторона життя нації, яка особливо цікавить і хвилює поета, є для нього істотним питанням життя і якій він приділює найбільше уваги в своєму сюжеті, в своїй розповіді. Понад усе його цікавить: як вести збройну боротьбу з ворогом — нарізно чи разом; чи змагатися окремими племенами, партіями, чи об'єднанням усіх сил у національному розмірі? Про це й пише поет, у цьому — його ідейна проблема. Це проблема роз'єднання, міжусобиць і національної єдності всіх українців у боротьбі з відвічним ворогом — Московією.

Віра ХАРЧЕНКО

ПАНА СЕМЕГЕНА НЕ ЗАБУДУ НІКОЛИ

Неділя 16-го грудня 1984 р. У Лондоні прем'єр міністер Великої Британії, Маргарета Тачер, зустрічається із Михайлом Горбачовим, високої ранги членомsovєтського політбюро. У Польщі, масові протестні демонстрації, організовані "Солідарністю", проти вбивства священика Попелюшка. В Торонто, як і по цілім світі, християни готуються до наближаючих різдвяних свят. А на оселі Сокіл, у Гакстоні, Онтаріо, 90 миль від Торонто, перестало битися серце добрій людини — помер славної пам'яти Петро Семеген.

Не знаю багато деталей про його трудолюбиве, життя. Знаю що народився на Буковині. Рік непевний. Одні документи показують дату народження 1921 р., а другі 1922 р. Так, як і багато наших батьків, дідусів, бабусів мали потребу "розтягнути правду на документах", щоб забезпечити своє існування. У шкільному віці він приятелював із Дмитром Гнатюком.

Перебував у Франції, Африці. До Канади переїхав з молодою родиною в ті роки, коли прибули з-за океану більшість наших батьків. Починав своє життя в Канаді так, як і всі наші батьки — без нічого. Назагал деталі його біографії подібні до сотень інших українських іммігрантів. Але ці деталі не творять характеру людини — хоч напевно роблять великий вплив. На мою думку, життєві пригоди й страждання впливають на людську вдачу.

Сл. п. пан Семеген любив багато дечого. Перш за все він любив все українське. Він любив свою родину, а також він дуже любив українську молодь. Він часто мені казав — "Мені так подобається бути із молодими. Я сам почиваюся молодшим між вами".

Пару років тому на оселі "Сокіл" відбувся турнір із бейзболу. Після турніру був бенкет, під час якого були видані нагороди. Опісля почалася забава. Добірна музика, смачна перекуска, напитки і багато людей — переважно молодь. Ті, які бували на оселі "Сокіл", знають, що заля біля кухні невеличка. Тому під час забави багато учасників виходили надвір, на свіже повітря, або тільки постоюти під зірками серед чарівної природи.

Так і мені прийшлося. Виходжу із переповненої залі на свіже повітря. Стою на сходах, поглядаю навколо, щоб знайти знайоме обличчя. Чую сміх. Дивлюся. Стоїть група знайомих. Підходжу близче. Хлопці і дівчата стоять колом, ніби охороняють середину. Я із зацікавленням всуваюся в коло. В середині пан Семеген. Він позичив ковбойський капелюх в Андрія, і надів собі на голову. Тоді почав вдавати що він актор — ковбой Джан Вейн, розповідаючи нам анекдоти. В той самий час вийшов Юрко із залі і, побачивши нас, почав іти в нашу сторону. В ту хвилину пан Семеген своїм "пальцем-пістолетом" почав "стріляти" в Юрка. А Юрко також почав "стріляти" в пана Семегена. А ми всі сміємося. І так пан Семеген розважав нас до пізньої години. Вже його кликали до своєї дачі, а він хотів ще одну пригоду, ще один жарт нам розповісти.

Щороку члени філії ОДУМ-у в Торонто відвідують родину Семегенів з Колядою. Пан Семеген нас радо приймав у хату і щедро гостив. Навіть якщо юні-одумівці вже й поколядували в нього, а потім приїхали старші одумівці, він настоював, щоб і ці колядували від філії. Нам подобалося колядувати в його домі, бо він робив міле враження на нас. Коли ми колядували, кожен міг бачити усміхнене обличчя, на якому блищає доріжка радісних сліз.

Він любив молодь — особливо одумівську молодь. Може тому, що вона йому нагадувала свою молодість, може тому, що представляла надію на майбутнє. Може тому що тут, далеко від України, ця молодь є переповнена любов'ю до України, так само як і він, а може тому, що його діти виростали в цій організації.

Під час Зустрічі ОДУМ-у яка відбулася в Торонто в 1984 р., пан Семеген зробив на мене незабутнє враження. У підготовці до Зустрічі він нам охоче давав поради та зауваги. Він допомагав як тільки міг.

Неділя 2-го вересня, на оселі "Київ", був останній день Зустрічі. Я вже, як то кажуть, мала всього "досить". Хоч Зустріч пройшла назагал успішно, на мою думку було багато недотягнень. Коли в ту неділю я прокинулась негайно пішла до вікна щоб подивитися яка погода, бо головна

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різніоказії.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

частина програми Зустрічі мала відбуватися на дворі, на оселі "Київ". Я була в розpacі — в неділю ранком падав дош.

Всі ті переживання напевно відзеркалися в мене на обличчі, бо пізніше пан Семеген мене покликав набік, і запевняв, що ми — ті, що взяли на себе обов'язок організовувати одумівську Зустріч — досягли великий успіх. Він зазначив що всі наші старання не пройшли марно, та що ми зробили чимало. Він зауважив що на бенкеті було дуже багато молоді. "Я ще так багато молоді ніколи не бачив на бенкеті. Програма була дуже цікава і повчальна. Радію, що ви присвятили Зустріч Володимирові Івасюкові" — він сказав мені через слізки. Ми обоє разом трохи поплакали — але ті слізки не були сумні. Тяжко сказати, чи його слізки були із гордості чи

із чистої радості, але я знаю, що мої слізки були із вдячності. Я була горда і вдячна, що він знайшов хвилину часу поділитися зі мною своїми позитивними враженнями. Це я ніколи не забуду.

Ми втратили благородну людину, яка дуже любила українську молодь. Він до кожного заговорить, а що найважливіше — кожного вислухає. Очевидно, тепер, — все це в минулому часі. Він цікавився всім, і давав свої поради всім — хто його порад просив.

Мені дуже сумно, що я вже не матиму нагоди поговорити або й пожартувати з паном Семегеном, але ці спогади, і багато інших, нагадуватимуть про велику для мене людину — про широкого приятеля.

Вічна йому пам'ять!

д-р Юрій КРИВОЛАП

ЧОМУ ПАМ'ЯТНИК МИТРОПОЛИТОВІ ЛИПКІВСЬКОМУ?

Слово виголошене в неділю 14-го жовтня 1984 року після Молебня-Подяки в зв'язку з закінченням будови пам'ятника. Осередок УПЦеркви в США, Свят Бавнд Брук, Н. Дж.

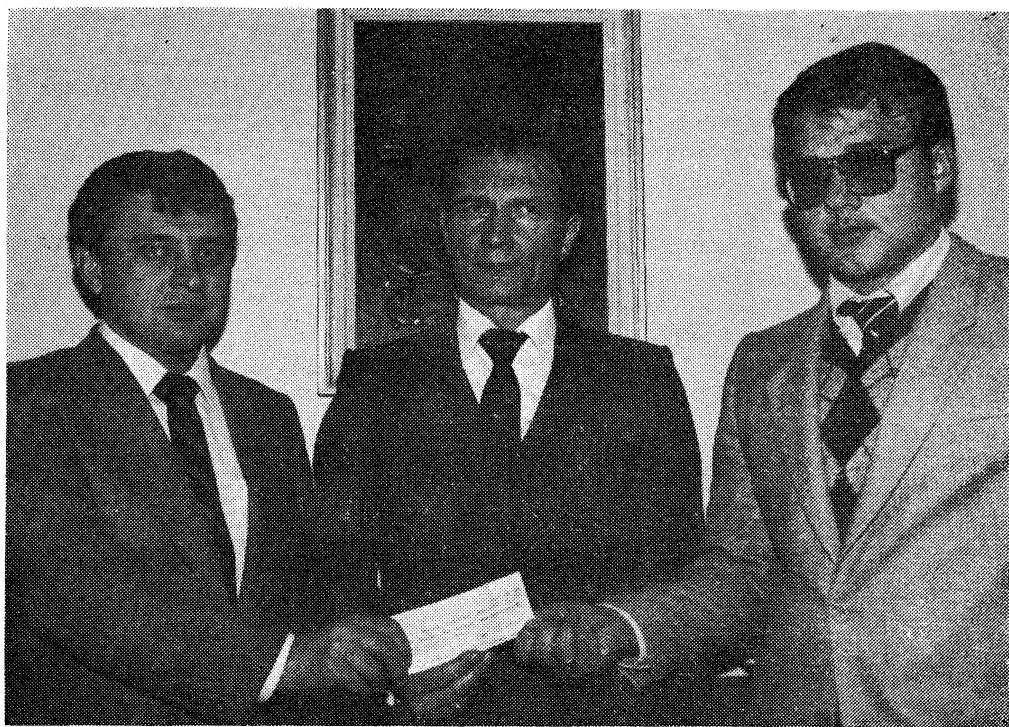
Протягом останніх декількох років коли велась активна кампанія зборки фондів на побудову пам'ятника, членам Ділового Комітету не раз приходилося чути питання — "Чому пам'ятник митрополитові Липківському?" Отож, дозволяю сьогодні поділитись з вами своїми почуваннями, думками, поглядами, які надіюсь з'ясують вам чого саме ми будували пам'ятник отцю-митрополитові Липківському.

Тричі в історії нашої Церкви з'являлись постаті, на яких, властиво, і спочиває велич Св. УПЦеркви.

Першою такою постаттю був митрополит ІЛАРІОН. Його як відомо висвятили для Руси-України і для Святої Софії, вдовольняючи цим волю Великого князя Ярослава Мудрого. Дуже можливо, що наш князь ще тоді, у цей спосіб хотів унезалежнити нашу церкву від царгородського патріархату. Митрополит Іларіон — правдоподібний автор славного "Слова про закон і благодать" — славився як першорядний богослов і письменник. Тема його "Слова..." — доктрично-історична: показати, як Бог піклувався про спасіння роду людського і як прилучив до спасіння також народ український, вибравши на апостола-хрестителя того народу князя Володимира. Митрополит Іларіон славить князя Володимира за те, що той, пізнавши правдивого Бога, не сам тільки просвітився світлом Християнства, але просвітив усю рідну землю, ставши рівним

апостольською працею Константинові Великому, який покорив Богові греко-римську державу, а Володимир землю українську, бо "так само, як у них, у нас Христос Царем називається..." Митрополит Іларіон був вірний син своєї землі УКРАЇНСЬКОЇ і таким же залишився і слугою Божим.

Другим велетнем Української Православної Церкви був син молдавського князя Петро Могила. Як княжий син, він здобув вищу освіту в західних школах. Однаке, не спокусила його, ані служба при польській короні, ані в королівському війську, ані навіть сама княжа корона. Не маючи і тридцяти років, як постригся в ченці. На власні кошти посылав молодих українців на nauку в університети Заходу. А коли став архимандритом Києво-Печерської Лаври зразу ж заходився коло заснування в Лаврі власної школи на зразок західних. Саме заснування славетної Києво-Могилянської Колегії зробило ім'я митрополита Петра Могили незабутнім в історії України. Митрополит Петро Могила своїм життям і працею для нашої Церкви дуже нагадує святителя Василія Великого. Чим був Василій Великий для Всесвітньої Церкви, тим Петро Могила був для Церкви Української. А "Сповідь віри" Петра Могили східні патріархи ухвалили, як найкращу науку віри для всієї Східної Церкви. В особі митрополита Петра Могили Українська Церква мала Великого Отця і Учителя всієї православної церкви, що підніс УПЦеркву від тяжкого занепа-

Організатори лотереї "Молодої України" д-р Юрій Лисик (зліва) і Ігор Лисик (справа) передають чек на 5,247 дол. — прихід з лотереї — редакторові Л. Ліщині.

Оселя "Україна", 20 жовтня 1984 р.

Фото Оксани Метулинської

ду і зневаги на високий ступінь життя і освіти. Зміцнений ним дух нашого народу зміг перемогти, в той час, в найбільш, здається, тяжких обставинах. Тому й не дивно, що історія вважає митрополита Петра Mogилу духовним батьком велетенського революційного піднесення в Україні — "Хмельниччині".

Між іншим, таку оцінку цьому велетневі нашої Церкви дає третій її велетень — митрополит Київський і всієї України Василь Липківський.

Цей велетень нашої Церкви, предки якого походили з Галичини, був також філософом-богословом, палким проповідником, істориком, який дбав про визволення й піднесення добробуту і престижу УПЦеркви та її народу. Він проповідував і пильнував, щоб виховувався в кожному, в цілому народові "живий бадьорий дух релігійної й національної свідомості, що єдиний тільки може перемогти всі бурі і хмари сучасного і майбутнього."

На Україні не було її національно-визвольного війська, чи вільно обраного народом уряду, коли з волі Всеукраїнського Церковного Собору 1921-го року о. прот. Василя Липківського було обрано і поставлено на Митрополита Київського і всієї України.

Дуже не подобалась Українська Автокефальна, та ще й до того соборноправна Православна Церква всім ворогам України, а особливо окупантійній радянській владі. Тому й не дивно, що вимогу тієї влади вже в 1927-му році було усунуто Великого Митрополита та піддано його суворому переслідуванню. І все ж, незважаючи на невеликий проміжок часу, митрополит

Василь відвідав "з благовістями про Українську Церкву" не менше, як 500 парафій.

А сьогодні, особливо сьогодні, коли читаєш проповіді митрополита Василя, то не можеш не зачаруватися їх невимушністю і простотою, з якою він оперує науковими поняттями, філософськими формулами, історичними іменами та фактами. Він був не тільки широко-ерuditним богословом, але й зворушував нас своєю простотою великого знавця життя, душі українського народу, його радостей і печалей і тих шляхів, якими він повинен іти, щоб досягти свого духовно-національного визволення. І недаремно академік Агатангел Кримський, якось вислухавши у Святій Софії проповідь митрополита, з слізми захоплення на очах сказав: "Ми ще не знаємо, кого в особі цього проповідника маємо!"

І дійсно, ми таки ще не знаємо, кого в особі митрополита Василя Липківського маємо. Його образ і церковно-історичне значення свідомі і не-свідомі вороги Українського Православ'я і тепер намагаються всякими способами спотворити і затемнити, розколоти Його Велике Українське Православне Серце, але воно, як у того шевченківського Прометея, "знову оживає і сміється знову", вічно живе у його безсмертних творах і у відродженій ним та його сподвижниками Українській Автокефальній Православній Церкві.

З таким як він і згаданими раніше його попередниками, ми, як вірні Св. УПЦеркви та як і увесь український народ, можемо сміливо іти вперед у своє ліпше майбутнє.

Оце і є в дуже стислій формі наша відповідь на часто поставлене нам питання — "Чому пам'ятник митрополитові Липківському?"

ОДУМ ЧІКАГО ВДЯЧНИЙ ПРАЦІВНИКАМ ТА ЖЕРТВОДАВЦЯМ

У вересні 1980 року ОДУМ Чікаго був змушенний продати свій дім на Дивіжен вулиці після майже двадцятирічного користування. Батьки одумівців та багато українців, що колись жили в тій околиці, вибралися в передмістя, а околиця з року в рік гіршала. Майже чотири роки одумівська родина Чікаго старалася набути дім у кращій околиці. Врешті вирішено відкупити будинок від Пласту, який собі придбав більший дім побіч, в околиці українських церков, склепів та фінансових установ, в так званім Українськім селі. Дім потребував ремонту, змін та оновлення. Одноповерховий будинок при 2116 вест Чікаго вулиці куплено за 35 тисяч доларів. ОДУМ звернувся за допомогою до своїх членів, прихильників та всього громадянства Чікаго і околиць. А помочі потребували різної. До одних зверталися щоб допомогли грішми, другі працею при ремонті, а треті щоб допомогли матеріалом.

Щоб зробити всі заплановані зміни та оновлення контрактори вимагали великих сум. Тому вирішено більшість ремонту зробити своїми власними силами. ОДУМ був зацікавлений щоб люди з одумівської родини пожертвували свої здібності й свій час. Годину праці оцінено на 7 доларів. Тобто як хтось відпрацює при ремонті 100 годин йому рахуватиметься, що він пожертвував 700 доларів. Нижче подаємо прізвища осіб та кількість відпрацьованих годин в домі ОДУМ-у: Косогор Василь — 420 годин, Коновал Олексій — 190, Карнаух Дмитро — 140, Пошиваник Олексій — 115, Коновал Василь — 90, Семітко Віктор — 74, Коновал Володимир — 70, Котенко Володимир — 50, Косогор Володимир — 45, Сидельник Микола — 44, Луппо Олександер — 42, Острівський Роман — 39, Завертайло Петро — 31, Лень Григорій — 29, Коновал Павло — 25, Пошиваник Павло — 22, Завертайло Юрій — 22, Коновал Тарас — 20, Черняк Петро — 15, Черняк Михайло — 12, Масловська Оксана — 12, Бойко Розалія — 10 та відробили менше як 10 год. Острівський Анатолій, Деркач Василь та Григорій, Карнаух Григорій, Пошиваник Дора, Коновал Наталка, Марко Пошиваник та Василь Скиба.

Кошти ремонту виносять 17,336.45 доларів. В цю суму входять плати контракторам та кошти куплення нових матеріалів. Дім мав багато вікон від підлоги до стелі. З них замуровано одинадцять та 14 зменшено і піднято вище від підлоги. З п'яти дверей на площину, двоє замуровано. Дано нову підлогу та світла, з двох менших заль зроблено одну велику, оббито стіни в коридорі та в одній з заль панелями. Довкола будинку верхню частину, коло даху, оббито алюмінієвим покриттям, пофарбовано всередині та знадвору і зроблено багато інших змін.

Дім ОДУМ-у офіційно відкрито 21 жовтня 1984 року. Він є 34 тути широкий та 112 довгий. Велика зала 52 тути на 23, менша 25 на 23, окрім заль є три менші кімнати, одна з яких є канцелярією ОДУМ-у, довгий коридор, кухня, два виходки, дві кладові та невелика пивниця. З східної сторони велика порожня льота на якій можна паркувати при потребі авта, а з заходу між будинками Пласту й ОДУМ-у площа покрита асфальтом і обнесена високим плотом. На ній є встаткування для кошиківки, волейболу чи інших занять для молоді Пласту та ОДУМ-у.

На купівлю та ремонт дому ОДУМ-у склали пожертви грішми 15,472 доларів такі організації та особи: кооперативна каса "Самопоміч" — 2,500 дол., Деркач Іван — 1,400 дол., український банк "Певність" — 1,250, Олександр Німченко — 1,000, Святослав Личак — 600, Станіслава В'юн — 500, Марко Пошиваник — 350, Володимир Котенко — 312; по 250 дол. — Дмитро Грушецький, Василь Коновал, Василь Скиба, Ліда Тарасенко-Струц, Григорій Кулінченко, Катерина Тарасенко та Петро Черняк; Розалія Бойко — 204; по 200 дол. — Микола Шаблій, Володимир Дудич, Іван Синило, Андрій Дячук та Параска Завертайло; Раїя Осійчук — 156 дол. По 150 дол. — Іван Тимошенко, Віктор Войтихів, Леонід Бузина та Степан Ступак, Павло Туруль — 125; по 100 дол. — власник пекарні "Бургунді" Василь Тимчина, Текля Тягнибік, Микола Скиба, Михайло Бойко, Степан Самбірський, Катерина Бааран, Василь Миругенко, Ілля Мула, Іван Олексій, Панас Гуртовий, Дмитро Карнаух, Всеволод Зінченко, Петро Скиба, О. П., Іван Лисейко, Яків Петренко, Ірина Луппо, Микола Міщенко, Борис Шерстюк, Валентин Кохно, Богдан Ткачук, відділ 221 УНСоюзу, СУА відділ Али Горської та Іван Донченко, Анатоль Юріняк — 90, Степан Дубовик — 80, Ілля Матулко — 60; по 50 дол. — Степан Касян, СУА округа Чікаго, Василь Деркач, Роман Острівський, Союз Укр. Ветеранів, ОДУМ Міннесоти, ОДУМ Детройту, українська кооперація "Самодопомога", Укр.-американська друкарня, Модест Ріпецький, Леонід Гюбнер, Святослав Дмитренко, Василь Овчарук, та Мирослав Семчишин, Іван Білик — 40; по 30 дол. — Юрій Артюшенко, Анатолій Меух, Михайло Головатий та Тамара Петренко; по 25 дол. — Касян Ліщина, Михайло Чумаченко, ОДВУ Чікаго, Ліда Отрошко, Ярослав Загородний, Василь Вестеровський та Іван Місько; по 20 дол. — Антін Кущинський, Іван Мима, Дора Гоголь, Петро Саламаха, Домна Ковальчук та Ліда Косик; по 10 дол. — Галина Заяць, Федір Гайовий, Міщенко та Микола Домашевський.

Василь ШИМКО

ТРИ БАГНЕТИ

Три багнети разом вп'ялися в землю. Там, де буйно красувалася достигла озима пшениця, де при дорозі синіли волошки, де гордо розрісся безсмертник. Там троє разом засміялись — голосно, на весь степ.

— Ми відвоювали своє. Тепер хай воює той, хто не знав тридцять третього, — Це сказав високий і гнучкий воїн з Кубані, чубатий Петро Титаренко.

— А я й сім'ї позбувся, тоді коли мені мінав тринадцятий. А родився тут, недалеко Чигирина, — це наймолодший, худорлявий Яків Коваленко.

— Добре так німцеві воювати. Тільки почали наступати — весь полк розбігся та й свого комісара, того що з Москви, прибрали. Був проклятий, ненавидів нас, не одного розстріяв, — казав Остап Козаченко, той що з Самарчука.

Уже десь на сході гупали гармати. Туди летіли літаки. Десь степ горів на обрії.

— Пішли, хлопці, в мое село. Там знайдемо притулок. Та й шкуру треба замінити, остерігаймося полону. Невідомо ж який німець.

І пішли навпротець хлібами співаючи, туди в балку, де баштани.

Тільки три рушниці при дорозі залишились в пшениці, свідки тих, що не хотіли воювати за Москву.

ХЛОПЕЦЬ ІЗ СЕЛА

Коли я проходив вулицею містечка Павлоград, по Харківській, я відчув пающі хліб. А чи знаєте, як пахне хліб, коли ви не їли тиждень? Значить тут десь пекарня.

І раптом двері відкрилися. Звідтіль стрімголов хлопець: у великій шапці, на одній нозі черевик, на другій валаючик. Хлопець з хлібиною. Іс'є і біжить. А за ним із ножем вилетів несамовитий пекар. Мене збив із ніг і сам упав.

— Злодій. Ловіть його, — репетує він.

І втік би хлопець, коли б не наткнувся на гурт обідраних... Ті кинулись, мов ворони, на нього, вихоплювали хліб. І тут же їли, захлиналися.

Надійшов міліціонер.

— Що сталося?

— Злодій з'явився. Украв хлібину, а я відповідатиму, — скаржився пекар.

— Де він?

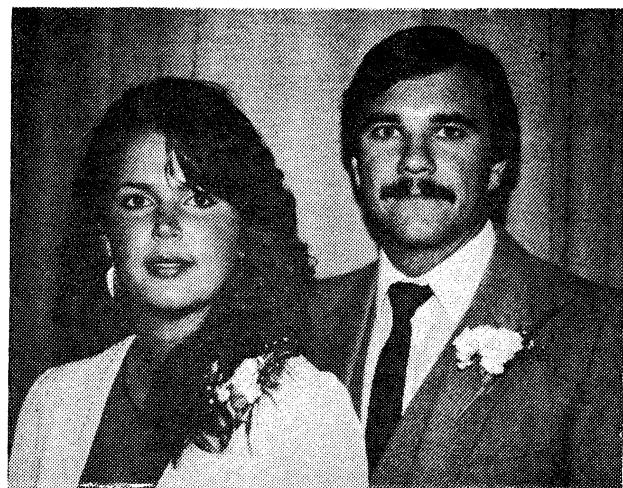
— А там. Куркуленя якесь, — і показав на малого обідраного.

А той, жуючи хліб, склипував. З-під обідраної шапки не було видно очей. Тільки якось дивно виглядав той валаючик, що досягав до пояса.

— Я з Вербок. Мій тато помер. Матуся ще жива. Я хотів хоч кусник принести їй.

Міліціонер піdnіс шапку хлопцеві, і я побачив гарні блакитні очі в слізах.

— Я йду в село, — сказав, — Я знаю його матір.

ВЛАШТОВУЙТЕ ВАШУ ПОДОРОЖ
КОРИСТУЮЧИСЬ ПОСЛУГАМИ ФІРМИ

AVALON TRAVEL

Європа, соняшні південні країни, в дійсності, цілий світ є не даліше вашого телефона. Дозвольте нам подати вам безоплатно наші низькі ціни, та інші інформації і поради у вашій мові.

Петро і Міла Критюк

Toronto, Ont. M6C 1C5
Tel. (416) 625-9618
Telex: 06-218296

Борис ОЛЕКСАНДРІВ

**

У нашему саду ще стоїть красень-
каштан, а більше вже нічого немає...

(З листа сестри)

Каштан лишився в нашему дворі.
Ні хати вже немає, ані плоту.
Та ще лишилась стежечка по воду,
Яку носив я з річки у відрі...

Вже не співають півні на зорі.
Немає їх... Лиш жаби на погоду
Так само квакають з левади біля броду,
Там, де сусід наш ставив ятері...

Спустів наш сад... Старих родючих слив
Давно нема. Хтось, мабуть, їх палив
У лютий рік, як вдарили морози,

Лише каштан дрімав під вітру свист...
О сестро, сестро, втішся, витри слези,
Пришли мені з каштана того лист...

SO-USE CREDIT UNION
Announces:

The Dr. Zinchesin Memorial Scholarship Fund
Awarding Three \$2,500.00 Scholarships
Students who are enrolled in Second Year Degree
Granting Programs or higher are eligible.
Applications available at So-Use Credit Union
and must be submitted before February 28, 1985.

Увага!
Стипендіальний фонд
славної пам'яти д-ра Зинчишина при
Кредитовій Спілці "Союз".
Кредитова Спілка "Союз" нагородить трьох
вибраних осіб стипендіями – по \$2,500.
Бажані студенти, які мають другорічний або вищий
ступень університету в відділі програмування.
Прохання-заяви складати до 28 лютого 1985 року.

SO-USE CREDIT UNION
Head Office: 2299 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Telephone: 763-5575
Branch Office: 406 Bathurst Street, Toronto, Ontario M5T 2S6 Telephone: 363-3994

Т. МАТВІЄНКО

ВІДЛІГА НА ПОЧАТКУ ЗИМИ

За кілька теплих днів розтав і сплив рікою
Глибокий перший сніг — і світлий час настає.
Від льоду розкувався гучний пташиний став,
Оточений довкруг цвілою осокою.

На небі — полотні безхмарного спокою —
Живучий сонця круг над містом низько став,
І промені свої між дротом замотав,
І вікна освіжив веселістю дзвінкою;

Позолотив луги, дерева, авта, рух;
Прошелестів крилом і краєвид розширив,
У свято обернув зими поважний вирив,
Людині дух підняв і насторожив слух.

Тож має рід земний, як дар, — хоч і нечасту —
Співучу далечінь таку блакитнорясту.

1982

Андрій КОЗУБ

УКРАЇНА, МОЯ УКРАЇНА!

Шановні читачі журналу "Молода Україна".

Починаючи з цього числа, редакція почне друкувати ряд нарисів про Батьківщину наших батьків, дідів, прадідів, нашу славну матір — Україну!

Юний читачу! Редакція плекає надію, що у тебе є бажання поновити знання про джерело твоєго походження. Так, ти канадець, ти народився на цій вільній землі, але твої рідні так само, як і інші мільйони сучасних канадців були змушені залишити свої рідні землі, доля яких, як зла мачуха погнала їх за моря й океани рятуючи своє життя. Якщо ти не хочеш загубити свою особистість, своє "я", не забувай, що за походженням ти українець, ти є пагінець одного суцільного стовбура, ім'я якого — український народ.

Для того щоб пізнати других, треба спочатку пізнати самого себе, історію свого народу. Доля нашого народу не обділила нас ні перемогами, а ні поразками. Хочеться нагадати слова Євгена Сверстюка, багатолітнього політв'язня кривавої комуністично-радянської системи, людини великого розуму і щирої душі, який писав: "Пам'ятаймо, що нам історія просто на чолі записала всю обережність, пасивність перечікування і лінь предків, і кожне нове покоління від колиски розплачуються за це своєю долею і честю. І заново визбирає духову спадщину наших дон-кіхотов серед намулу спадщини рабів. Нині минули ті часи, коли рослинне існування та анабіоз цілих поколінь давав лише сіренку пляму на карті світу. Тепер інша доба. Незалежно від нашої волі, ми включаємося ланкою в життя нашої планети, вкритою нервовою сіткою атомних мін і політичних вулканів, що клекотять, готові до вибуху".

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТО Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блюр коло Джейн

Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor Street West

Toronto Ontario, M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

В цих словах Є. Сверстюка ми знаходимо його особисте відношення до нашої історії і повна оптимізму надія на майбутнє, Сверстюк вірить, що прийде той час, коли

"Україна глухо волновалась.
Давно в ней іскра розгаралась.
Друзья кровавой старины
Народной чаяли войны...
Роптали...
Теперь бы грянуть нам войною
На ненавистную Москву!"

A. Пушкін

Головна ціль задуму цих нарисів — разом з вами зробити уявну мандрівку по Україні. Ми сподіваємося, що це розширити ваш кругозір та знання про Україну, так як в цих нарисах зможете ознайомитись з кожною з 25 областей сучасної України. Безумовно, що в рамках журнального нарису ми не зможемо дати детальну характеристику області чи опис всієї України і в цьому випадку просимо вас, якщо у кого виникне бажання ознайомитись і отримати більше інформації про область чи район, місто або село — напишіть нам, редакція постарається задовільнити ваше прохання.

Любов до Батьківщини — це насамперед любов до свого народу, самовідане стремління його інтересам, служіння словом і ділом, усім своїм життям, гаряче прагнення до того, щоб рідний край і його народ були вільними і щасливими. Саме така любов сповнювала життя, давала творче натхнення, силу і волю духа Т. Шевченку і І. Франку, Л. Українці і М. Шашкевичу, козакам Б. Хмельницького і І. Мазепи, героям Крут і Базару, безстрашним лицарям ОУН та безсмертним воїнам УПА, героям сьогодення, які в застінках КДБ, "психушках", тaborах і тюрмах мучаться, караються, але не каються, і все це в жертву і в ім'я — України!

Україна — рідний край! Дорога серцю земля батьків і прадідів наших. Оспівані в піснях народних безмежні степи, зелені гаї, ліси й доли, високі блакитні небеса, і твої незабутні герої, що віддали своє найдорожче — життя для тебе — Україно!

Україна моя! Від зеленого Полісся на півночі і до вічного Чорного моря на півдні, до високих Карпатських гір на Заході, до степів тихого Дону на сході розкинула свої гігантські крила наша рідна Україна. Вдивітися у її обриси на карті. Вона нагадує людське серце, що великою артою Дніпра ділиться на дві частини — Правобережжя і Лівобережжя. У цій подібності України до серця — великий символ, свідчення невичерпних історичних сил, героїчної і славної історії українського народу, втілення його безсмертя, віковіч-

ного прагнення до волі. Так, багато тяжких випробувань випало на долю українського народу, численні орди чужоземних загарбників не раз нападали на його землі, але завжди були биті. Чорною хмарою, темною, гіркою сторінкою почалась наша історія з гіркого 1654 року, коли напівзятській, підступній Москві, шляхами політичного обману, а пізніше і підкупом вдалось нацинту аркан на шию нашому народові, але затягнути якого вона так і не змогла, і до сьогоднішніх днів. Історія не вертається назад, її час невблаганно і невпинно йде вперед і з кожним днем, роком все ближче той час, коли український народ скіне московського аркана, розправить свої плечі і з допомогою Всевишнього приступить до розбудови своєї власної, нової, незалежної, демократичної України. Прийде такий час!

Україна, ніби величезний килим витканий на вічність. Майже на тисячі кілометрів розкинулась вона з заходу на схід і з півночі на півден. Своїми розмірами Україна більша за такі держави як Англія, Австрія, Бельгія, Голландія, Данія, Португалія і Швейцарія разом узяті, на 50 тисяч квадратних кілометрів більша за територію Франції. Площа всієї України більше як 600 тисяч квадратних кілометрів, населення перевишило 50 мільйонів чоловік. Україна межує з Російською федерацією, Білорусією та Молдавією, на заході з Польщею, Чехословаччиною, Угорщиною та Румунією. В південно-західній частині Україна гориста. Найвища точка Українських Карпат — горя Говерля, яка має висоту 2058 метрів. На крайньому південні України лежить Кримський півострів з його мальовничою природою. Клімат України має перехідний характер, від м'якого, вологого до континентального. Найбільш м'яка зима на заході, в гірських районах Карпатських гір, а також на південному узбережжі Криму. Величезні багатства зберігають в собі надра української землі: вугілля і нафту, залізні і марганцеві руди, газ і озокерист, кам'яну і калійну сіль, різні будівельні матеріали і багато багато інших корисних копалин.

Україна — це 2-га по величині із усіх так званих "вільних" республік Радянського Союзу, Затя по території, 76% населення українці, 18% — росіяни, інших національностей — 6%. Україна це високо розвинена індустриально-аграрна республіка, з найбільшими містами як Київ, Харків, Львів, Одеса, Донецьк, Дніпропетровськ, Луганськ, Запоріжжя. Згідно конституції Радянського Союзу, Україна як і інші республіки являються незалежними, суверенними, але це тільки теоретично, на папері, для заходу. Її суверенність і незалежність обмежуються суворим контролем з Москвою, так званим союзним урядом. Уряду на Україні тільки підлягає Міністерство автомобільно-дорожного транспорту, будівництва, комунального обслуговування, освіти та соціально-забезпечення та і то, це незалежність тільки зовнішня.

Головна рушійна сила українського народу —

комуністична партія цілком підлягає і керується Центральним Комітетом з Москви, Київський Центральний Комітет виконує тільки вказівки які ідуть з Кремля.

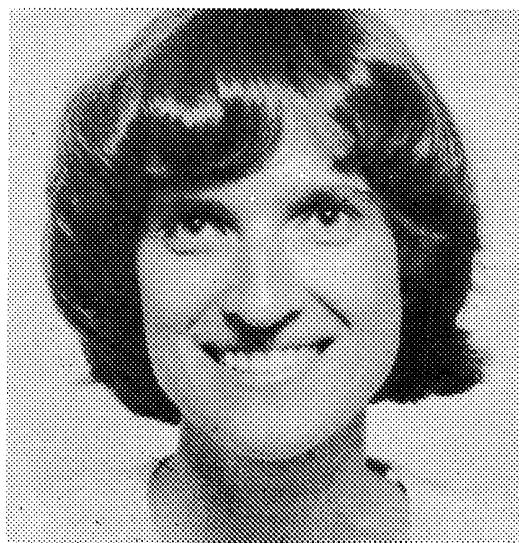
Вся внутрішня політика комуністичної партії і уряду направлена на русифікацію українського народу, про це свідчать безліч факторів і сучасне становище української культури на Україні.

В 1980 р. видано 840 назв літературних творів, 200 із них — російською і це тільки для 18% росіян, що проживають на Україні, а для 76% українців тільки 640 назв, в минулому десятиріччі переважна більшість наукових публікацій і періодичних видань видана на російській мові; в 1980 році різних підручників для вищих училищ закладів на Україні українською мовою було видано тільки 38 назв, а російською 422, більше ніж в 10 разів. Отак на практиці і в житті виглядає рівноправність і незалежність української культури і мови, соціалістичної по змісту і національної по формі, як твердить і запевняє комуністична пропаганда. Таких прикладів можна привести безліч.

Багатовікоюю є історія України. Про її окремі етапи нагадують пам'ятки в різних місцях і селах. Ці пам'ятки переносять нашу уяву в ті часи, коли під проводом видатних церковних і державних діячів княгині Ольги і князя Володимира Україна вступила на новий шлях свого розвитку і духовного оновлення, коли під керівництвом політика і полководця Б. Хмельницького, волелюбний український народ, піднявся на визвольну боротьбу проти зайді і поневолювачів. Жовті Води і Корсунь, Зборів і Берестечко, Конотоп і Броди — все це славні віки героїчної боротьби українського народу за визволення від чужинецького гніту. На превеликий жаль в сучасній Україні ви не знайдете ні одного пам'ятника, ні одного хреста на могилі тих безіменних героїв, що полягли в нерівній боротьбі за свободу і незалежність України починаючи з 1654 року. Пам'ять про ці події, про кровопролитні нерівні бої завжди лишились в пам'яті народній. Народ свято шанує і пам'ятає своїх героїв і прийде час, коли вдячна вільна Україна збудує величаві пам'ятники тим, чиї імена будуть викарбовані золотими літерами, які своєю героїчною боротьбою, усім своїм життям творили його славну історію.

**СКІЛЬКИ Ви прикладали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

СТУДЕНТИ ЯКІ ОТРИМАЛИ 2500 ДОЛЯРОВІ СТИПЕНДІЇ ІЗ МЕМОРІЯЛЬНОГО ФОНДУ Д-РА ЗИНЧИШИНА В 1984 Р.

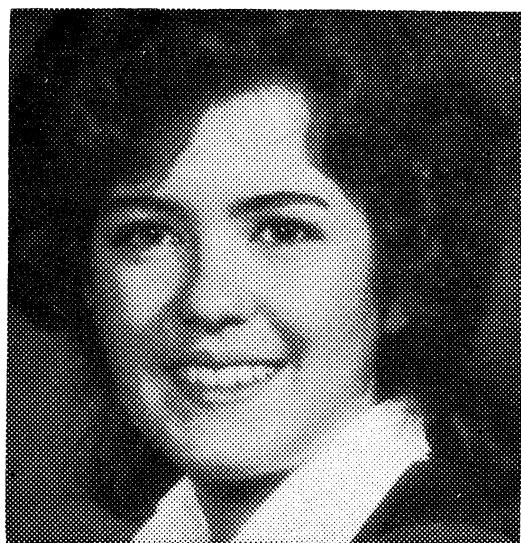
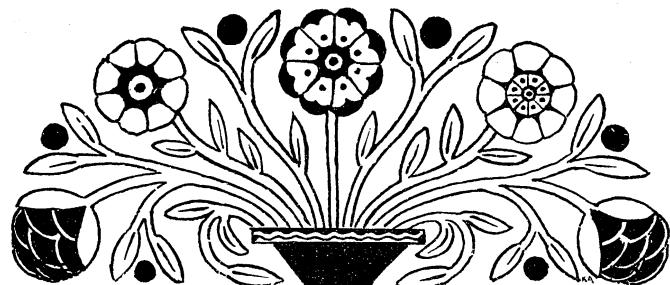

ГАЛИНА ГРИНЬ

Галина Гринь — аспірантка при відділі славістики Торонтського університету, вивчає українську мову й літературу та історію слов'янських мов. Працює над докторською дисертацією з української літератури двадцятих років. Тема праці — журнал "Літературний ярмарок", який виходив у Харкові в 1928-1929 роках.

Галина також цікавиться проблемами збереження української мови в англійському оточенні і вже довший час вчитиме в рідних школах Торонто (при кателрі св. Володимира, в школі ім Грушевського, в Українській школі північного Торонто) і в університеті. Цього року вона викладає курс української мови в університеті Йорк і курс перекладів в Торонтському університеті.

В додатку до академічних і педагогічних зацікавлень, Галина бере активну участь в українськім громадському житті. В минулому вона працювала в комітетах оборони українських політичних в'язнів і різних студентських організаціях; в цьому році має намір брати участь в підготованні конференції для відмічення століття українського жіночого руху; в конференції людських прав, що відбудеться при Торонтському університеті після зими; і в діяльності Комісії прав людини СКВУ, яка координуватиме українську участь в Конференції безпеки і співпраці в Європі, що відбудеться в Оттаві в травні 1985 року.

БОНІ ВЕСТОН

В майбутньому її плани продовжувати студії в Торонтському університеті на другій році медичного факультету. Вона відвідувала практику в Ст. Майкал госпіталі та має намір закінчити медичні студії і спеціалізуватись в хірургії серцевих недуг.

Боні буде жити під час навчання в Інституті Св. Володимира, тому що це є виховний Інститут для української студіюючої молоді. Там є нагода брати участь в культурному житті, вживати українську мову, тощо. В наступному академічному році, вона буде секретаркою ново-зарганізованого Українського Студентського Медичного Товариства (І.М.А.Н.А.С.) якого вона була одною з перших організаторів. Боні сподівається бути в майбутньому членом С.У.С.К. і С.У.М.К.

ДАНОВІЯ СТЕЧИШИН

Дановія Стечишин закінчила Йорський університет в травні 1984 року, здобувши ступінь "Б.Ф.А." на факультеті мистецтвознавства, в галузі танців і комерційної адміністрації. Вона була активним членом та хореографом танцювального ансамблю "Явір" у Торонто. Вона також є дірадником і викладає хореографію для кількох інших танцювальних груп та мистецьких одиниць в Онтаріо.

Дановія недавно повернулась з України де вона навчалась і досліджувала українські народні танці, народню ношу та етнографію протягом п'ятьох тижнів. Вона планує в майбутньому знову продовжувати свої навчання в Києві.

Дановія тепер навчається щоб здобути ступінь магістра комерційної адміністрації (М.Б.А.) в Йорському університеті по спеціалізації в мистецтві. Вона планує опанувати обидві ділянки: кла-

Дановія Стєчишин

сичне, модерне і народне танцювальне мистецтво і ділове управління в українських театрах, фільмах, танцях, музичі і художньому мистецтві. Вона так само має намір працювати в театральній адміністрації і продукції. Головна ціль Дановії є збереження і пропагування українського мистецтва в Канаді.

SO-USE (Toronto) CREDIT UNION LIMITED
2299 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1P1
• (416) 763-5575

406 Bathurst Street, Toronto, Ontario M5T 2S6
• (416) 363-3994

**ЖЕРТВУВАЛИ НА РАДІОПРОГРАМУ
“МОЛОДА УКРАЇНА” В ТОРОНТО**
(м. жовтень-грудень 1984 р.)

Олена Лисик (Ошава)	\$100.00
“У пам’ять моїх дорогих тата і мами — Андрія і Палагії Степанченко”.	
Добр. Минодора Фотій	\$50.00
“Щиро-сердечно дякую за зворушливе привітання отця Дмитра в день його Ангела — св. Влм. Димитрія.”	
Управа хору Катедри св. Володимира (голова п. К. Матвій)	\$50.00
Ніна і Микола Сотники	\$20.00
Стефан Тимофій	\$20.00
Валентина Корженівська	\$20.00
Катерина Мусій	\$20.00

За фінансову підтримку всім щиро дякуємо.

**Головна Виховна Рада
Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді**

Світлана КУЗЬМЕНКО

СВЯТ-ВЕЧІР

За вікном, на вечірньому тлі,
Сніжна білість легка і лапата.
Ходить свято по білій землі.
Ходить свято від хати до хати.

Перша зірка глядить у вікно,
Як онуків старий наділяє
Найдорожчим йому, що давно
Взяв до серця із рідного краю.

Повертаються давні роки
І стають біля нього навколо.
І минуле у вечір такий
Із сім’єю сідає до столу.

КОНКУРС 1985

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	— 125.00 дол.
Друга	— 100.00 дол.
Третя	— 8 00.00 дол.
Четверта	— 60.00 дол.
П’ята	— 50.00 дол.
Шоста	— 40.00 дол.
Сьома	— 25.00 дол.

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журнала “Молода Україна” до 31-го грудня 1985 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремім конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журнала “Молода Україна”. Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 5.502 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	3.502 дол.
Андрій Степанченко	1.000 дол.
Головна Управа ТОП-у Канади	500 дол.
Ярослава і Тетяна Романишин	274 дол.
Колишня філія ТОП-у в Монреалі	201 дол.
Василь Шимко	100 дол.
Ніна Яців	25 дол.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Центральний Комітет ОДУМ-у

Ол. ХАРЧЕНКО

ОТ І ВСЕ, ПОХОВАЛИ ХОРОШУ ЛЮДИНУ...

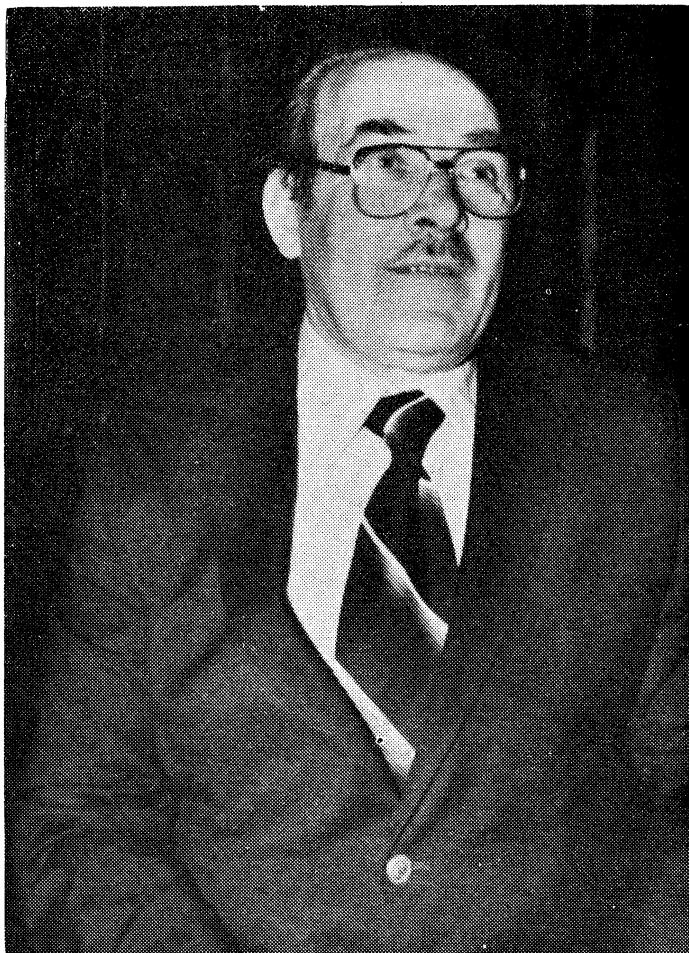
У неділю 16-го грудня 1984-го року, на своїй дачі, у Гакстоні, біля Торонто, несподівано помер сл. п. Петро Семеген — соборник-патріот, щирий син української землі — прекрасної Буковини, щедрий меценат українських радіо-передач, мистецтва, газет і журналів, який охоче жертвував свій тяжко запрацьований гріш на українські політичні й громадські організації, церкви, добродійні та інші українські установи.

У середу й четвер 19-го і 20-го грудня у похоронному заведенні "Кардинала" були відслужені панаходи, при великій участі народу. Хоч родина й закликала земляків, друзів і знайомих — замість квітів на свіжу могилу — складати свої пожертви на розбудову оселі "Київ" та на нез'янучий вінок у журналі "Молода Україна", проте квітів доставлено до похоронного заведення так багато, що навіть не всі квіти могли вмістити в палаті де лежав покійник.

Похорон відбувся в п'ятницю, 21-го грудня. Катедра Святого Володимира була заповнена вірними так само, як на Різдво, або на Паску, бо крім близької родини і вірних громади св. Володимира, на похорон прийшли його дальша родина та земляки і друзі з інших громад і з-поза міста, а також було багато молоді, яку покійний дуже любив. Чин похорону відправив митр. о. Юрій Ференсів та митр. о. Дмитро Фотій.

Від катедри св. Володимира вирушила довга колона автомобілів, супроводжуючи в останню дорогу сл. п. Петра Семегена, який в молодому віці, разом із сотнями інших буковинських хлопців, 1941-го року подався був до золотоверхого Києва, обороняти столицю України від брунатних і червоних ворогів, беручи собі за приклад геройчу молодь Базару і Крут. Його тіло від катедри св. Володимира катафалк віз теж на "Київ", тільки цього разу на оселю "Київ", де його поховали на цвинтарі св. Володимира. Біля домовини, мов останній салют, учасники похорону проспівали пісню — "Чуєш брате мій".

Народився св. п. Петро Семеген 18-го серпня 1921-го року, на Буковині. Від 1928 до 1935 року вчився в школі. Від 1938 до 1941 р. вчився столярського ремесла у майстра Тинера, в Радівцях. Від 1941 до 1943 р. вчився електрики в Заваді, в Чернівцях. У вересні 1943-го року виїхав до тітки, яка проживала в Заліщиках — пише у своєму щоденнику св. п. Петро Семеген — "там мене забрали німці на роботу, до Остроленки... монтували залізничні шини. У грудні 1943-го року, німці, відступаючи, забрали мене з собою. Іхав транспорт через Варшаву, Кутно, Франкфурт на Одрі. Тут втік з транспорту, ночував у якісь таборі, де жили українці. Продав дві сорочки, а за гроші поїхав до Берліну (УНО), де отримав папери і гроші на подорож до Шtras-

Бл. п. Петро Семеген

бургу. Тут працюючи при залізниці — ремонтували залізничні колії, розбиті бомбами. Під час бомбардування втік до Франції."

Лише близчим друзям розповідав про свою участь у французькому підпіллі "Макі". Від 1943-го року до 1946-го р. — воїн Французького Чужинецького Легіону. В 1947-ому році зустрів Анну, з якою одружився в вересні 1948-го року. У грудні 1951-го р. прибув у Канаду. В Торонто від 1-го січня 1952-го року. Власне підприємство започаткував 1960-го року.

Поминальну тризну родина влаштувала в ресторані "Юкрейнієн Караван", що його заснував сл. п. Петро Семеген.

Ярослав Коваль, голова Української Буковинської Громади в Торонто, відкриваючи тризну, в імені буковинців попрощав у далеку дорогу свого земляка та висловив співчуття родині покійного. Він сказав, що сл. п. Петро Семеген пройшов тернистий життєвий шлях, служив у Буковинському Курені, потім був боєвиком у французькому підпіллі, "МАКІ", служив у Французькому

Чужинецькому Легіоні, та завжди знаходив співзвучність серед тих, які своєю кров'ю, риском власного життя та героїчним прикладом засвідчували свій патріотизм і свою любов до матері України, та що у своєму серці він мав так багато любові до своєї рідної Буковини. Митр. о. Дмитро Фотій, складаючи співчуття родині від себе і своєї дружини, сказав, що після похорону, після цих поминок, кожний із присутніх повернеться до своїх щоденних зайнять, але для дружини і дітей покійного почнеться зовсім інакше життя, не подібне до попереднього, коли жив славної пам'яти Петро Семеген. Минуть роки, поки загоються ранні від втрати дорогоГО мужа, батька й дідуся.

В імені УНО співчуття родині склав Олександр Скоцень. Він підкреслив той факт, що покійний був серед буковинського авангарду, який дійшов до Києва, допомагати творити українську державу. Він висловив признання Буковинській землі за плекання великого українського патріотизму, прикладом якого якраз і є сл. п. Петро Семеген.

В імені Української Православної Громади св. Володимира в Торонто, родині покійного члена, співчуття склав голова Панас Степура. Він підкреслив життєрадісність покійного, який всього один тиждень перед своєю смертю розповідав про свої наміри заснувати ще одне українське підприємство.

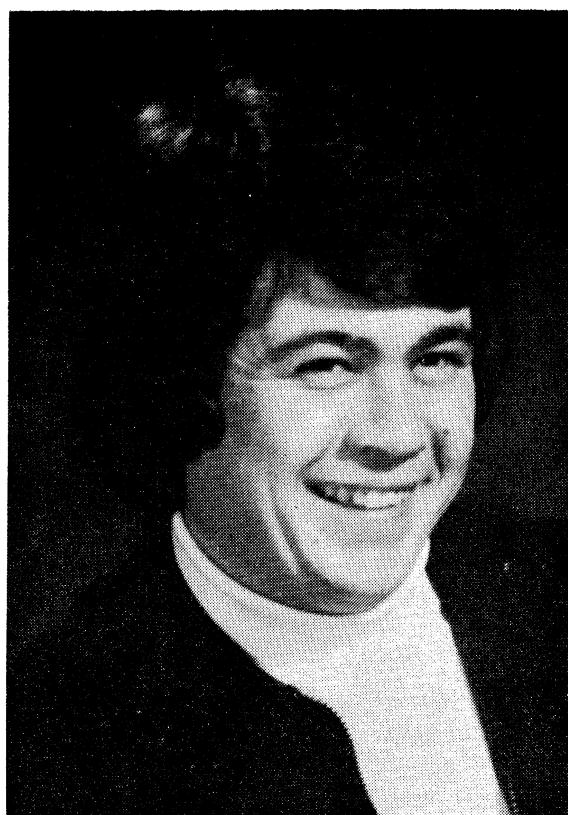
В імені Торонтонського відділу Комітету Українців Канади, співчуття родині та всій українській громаді склав Роман Ломага. Він зазначив той факт, що сл. п. Петро Семеген був великим патріотом-соборником та щедрим жертвоздавцем на українські цілі, як на українські світські організації, так і на українські церкви, без огляду на віровизнання. Він сказав, що, якби цей похорон відбувався у вільній Україні, сл. п. Петра Семегена за його заслуги перед українським народом прощав би український уряд.

Зворушливі співчуття родині склав інженер Леонід Ліщина, в імені редакції й адміністрації журналу "Молода Україна", керівника й дикторів одумівської радіо-передачі "Молода Україна", та в імені ОДУМ-у. Він також прочитав вірш Василя Симоненка "Дід умер", що на присутніх зробило потрясаюче враження.

Проф. Михайло Муха склав співчуття в імені Українського Православного Братства Святого Володимира. Він сказав — "Така велика кількість людей на панаахидах і на похороні свідчить про те, що кожен учасник і учасниця вважали своїм обов'язком відпровадити в останню дорогу сл. п. Петра Семегена, який заслужив собі на це свою жертвеністю, високою мораллю та любов'ю до України. Покійний залишив добрий приклад для наслідування".

В імені родини промовляв син Володимир. Він подякував всім присутнім, всім тим, які молилися на панаахидах, на похороні, та провели в останню дорогу, священикам, диригенту і хористам — всім, які своєю участю облегчили тяжкі страждання родини з приводу втрати дорогоГО тата.

Сл. п. Петро Семеген осиротив свою любу

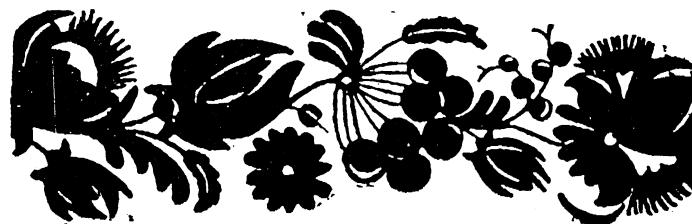
Бл. п. Дмитро Співак

У ДРУГУ РІЧНИЦЮ

Вже два роки як відішов у вічність наш незабутній син Дмитро. Він залишив нас 30 січня 1983 року. Залишив двох синів — Дмитра і Михайлика, дорогу дружину Олю, брата, дідів, бабів, дядьків, тіток — усю родину яку він дуже любив. Залишив нам рану на ціле життя.

Спи наш сину. Нехай буде тобі легкою канадійська земля. Замість квітів передаємо на "Молоду Україну" 200 дол.

Батьки — Оля і Микола

дружину Анну, доньок Наталку, Славку й Марійку, зятя Михайла Вовка, сина Володимира, невістку Олю та улюблених внуків Кассандру й Анастасію, а також залишив у великому смутку двох братів, з родинами в Україні, та дальшу родину в Америці й Канаді, сватів, похресників, кумів та багато друзів і земляків. Хай канадська земля йому буде легкою, а пам'ять про нього нехай буде вічна!

18-Й ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У ІМ. МИХАЙЛА ГРУШЕВСЬКОГО

30 червня — 14 липня, 1984 р., оселя Київ“, Аккорд, Н. Й.

ТАБОРОВИКИ ПРО КОМАНДУ

Віктор Педенко — Командант

Строгий..., любить мед і цитрину..., дуже розумний..., дає чудові гутірки..., серйозний..., справедливий..., приємний...

Олексій Шевченко — заст. коменданта

Дуже симпатичний..., приємний..., смішний..., дає багато завдання..., допомагає...

Ігор Лисик — писар

Дуже працьовитий..., завзято співає..., виглядає як малий хлопець..., гарно усміхається..., строгий..., добрий спортсмен..., забагато роботи має..., дуже гарний..., помагає..., смішний...

Наталка Лебединська — старша бунчужна

Завжди допомагає..., гарна..., смішна.., має цікаву одежду.., має гарне волосся..., говорить словами не реченнями...

Тарас Ліщина — старший бунчужний

Дуб..., гарне волосся..., любить дівчат карати..., смішний..., думає що він султан, а ми його помічники...

Євген Кальман — обозний

Смішний..., приємний... добрий постачальник..., поганий метеоролог..., не любить спати під час мандрівки....

ТАБОРОВИКИ ПРО ТАБОРОВИКІВ

Гриць Мачула — смішно сміється..., патріот..., великий..., багато говорить...

Тарас Федоренко — тихий..., спокійний..., добрий грач..., спортовець..., приємний..., завжди має іжу...

Анатолій Острозвський — добрий хлопець..., любить дівчат... красивий...

Петро Решетняк — розумний..., добрий..., спортивець..., смішний..., забагато говорить по американському..., "час на стійку"...

Гаяля Петруша — Найліпша товаришка в світі..., "О бой! ось іде бунчужний, що ми зробили тепер?"... красива..., всі її люблять..., любить їсти хліб з маслом...,

Надія Тимошенко — має гарні окуляри..., тиха..., дуже гарна..., "маленька лялька"..., красива...

Ніна Гуменюк — смішно пчихає..., багато усміхається..., жартівлива..., добре танцює..., дуже гарна..., всіх любить...

Алла Лисик — Спортивка..., весела...., може набити всіх хлопців... товариська...

Ліза Притула — Красива..., любить горіхове масло..., добра товаришка..., енергійна...

Оксана Родак — розумна...., приємна..., тиха..., їй завжди холодно...., багато знає...

Христя Танасійчук — Смішна...., голосна...., дуже весела..., мудра..., жартівлива..., "Я хочу їхати додому!"

Соня Ліса — жартівлива..., з Міннесоти..., сочняшник..., "гі-гі-гі-го-го!...", приємна...

Борис Харченко — тихий..., багато усміхається..., добрий товариш..., хороший..., не є індивідуаліст...., любить грati в відбиванку...

Андрій Петруша — приємний...., спортивець..., любить таборування..., хороший...

Петро Павленко — ввічливий..., красивий..., спортивець..., сильний..., наш козак...

Віктор Юхименко — жартівливий..., добрий приятель..., єсть багато..., експерт з ножем...

Олександер Ємець — багато єсть..., любить анекdoti..., дуже сильний..., гарні ноги..., голосно сміється...

Петро Жура — смішний..., диригент..., мудрий..., спортивець..., має оригінальне волосся...

Іван Китастий — господар..., спокійний..., любить косити траву..., герой мандрівки...

Павло Пошиванік — Розказує психологію і філософію..., має гарне волосся..., розумний хлопець...

ТАБОРОВИКИ ПРО ТАБІР

18-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у пройшов дуже весело. Я познайомилася з багатьма людьми яких я ніколи не забуду. Команда була приємна, але часом бунчужний не любив нас дівчат! Їжа була дуже добра. Я не можу дочекатися до зустрічі бо хочу знову провести добрий час із моїми друзями. Дякую за веселий час!

Ала Лисик

Я думаю що цей виховний табір був дуже цікавий і веселий. Я страшно багато навчився. Я більше навчився на цьому таборі чим в українській школі за цілий рік. Мені сподобався цей табір і думаю що приїду на другий рік.

Гриць Мачула

Наша мандрівка була дуже гарна, ми плавали, іли, і плавали поки... дощ! Він падав як з відра! Буря була, близькавка і грім — "потоп".

Ми всі тоді мусіли іти назад до табору. Це була моя перша мандрівка — і я так хотіла спати в лісі... але так не сталося! Я така сердита була!

Ну, може на другий рік я піду на мандрівку, і не буде дощу.

Ніна Гуменюк

Назагал табір мені дуже сподобався. Я мала нагоду зустрітися з новими друзями і надіюсь що наша дружба буде довго тривати. Як завжди, наше прощання буде сумне, але на зустрічі в кінці літа ми матимемо нагоду ще раз погуляти разом. Ніколи не забуду 18-ий Виховний Табір.

Ліза Притула

ВІДВІДАЛИ ТАБІР:

О. Пошиваник СВП; Голова Ц.К.; Д-р Ю. Криволап СВП; О. Непрель СВУ; Н. Павленко СВУ; І. Павленко СВП; А. Шевченко СВП, кошовий США; Д-р Є. Федоренко СВП; Сотник П. Войновський; М. Євсевська СВД; Отець В. Пашко; Ю. Криволап мол. СВП.

ПОЖЕРТВИ НА КАНАДСЬКИЙ КІШ ОДУМ-У

Список жертвовавців, сума та ціль на яку вони дали гроши

1. Головна Управа ТОП-у Канади
— на вкладку до КУК — \$250.00
2. Ukrainian Caravan Restaurant & Tavern
— на футбольну дружину — \$200.00
3. Федір і Надія Бойко з Пентіктон, Бр. Кол.
— на 5-ий Кобзарський Табір ОДУМ-у
— \$100.00
4. Василь Тимошенко
— на видатки коша — \$75.00
5. Пані А. Чайковська з Ст. Кетерінс. Онт.
— на 5-ий Кобзарський Табір ОДУМ-у
— \$50.00

У ВАГА!

В суботу 26-го січня, 1985 р. в Торонто, при 404 Бетирст в одумівській домівці відбудеться НАРАДА з присутністю членів всіх одумівських філій Канади.

ПРОГРАМА

- 12-та год. дня — Регістрація (\$4. від особи)
- 1-ша год. по обіді — Звіти філій: Лондон, Ошава, Ст. Кетерінс, Торонто
- 2-га год. по обіді — Праця в Юн-ОДУМ-і ПЕРЕРВА (кава і солодке)
- 3:15 год. по обіді — З'їзд КОША Старших Виховників Канади — дата і місце
- 3:30 год. по обіді — Табори ОДУМ-у
- 4:30 год. по обіді — Дискусія

Управа Коша Старших Виховників Канади

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Засідання Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижчеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

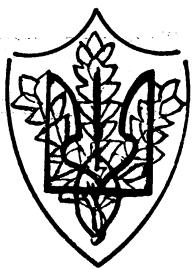
Голова — Василь Тимошенко
1-ий заступник — Віктор Ліщина
2-ий заступник — Таня Гладьо
Секретар — Віра Харченко
Фінансовий референт — Ірина Степова
Референт таборів — Павло Лисик
Референт зв'язків — Наталка Сандул
Референт спорту — Юрій Павлюк
Культурно-освітній реф.
Вільний член — Ігор Лисик
Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

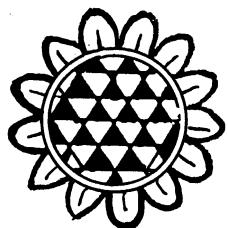
24-го січня, 28-го лютого, 28-го березня, 25-го квітня.

Всіх зацікавлених ласкаво запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Міра Гармаш

29 СІЧНЯ 1918

Вони ішли у безвість білих піль, у бій,
Щоб не вернутися, або здобути.
І зупинилися на станції малій,
Де написом видніла назва:

“Крути”.

Не повернулися, упало триста їх,
А ми й донині їх не можемо забути,
Мементом нації, мементом нас усіх,
Навіки стала назва-слово

Крути.

На Аскольда могилі поховали їх,
І хоч народ ще й дотепер закутий,
Та він живе, бо смертю молодих
Він смерть переборов там, де містечко

Крути.

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ

Після Революції 1917 року, українці негайно взялися до організування державного життя. В Києві створилася Українська Центральна Рада на чолі з великим українським істориком і патріотом — Михайлом Грушевським. Грушевський, як громадсько-політичний діяч і науковець присвятив все своє життя розвиткові української сили, солідарності й свідомості: циро працював у поширенні українського національного духу. Він був професор Львівського Університету, член Української Академії Наук та автор численних розвідок та статей з історії України-Руси. За його погляди і активну діяльність був переслідуваний і арештований перше російським урядом а пізніше радянською владою та висланий з України.

Москва проголосила його “ворогом народу” і його твори були заборонені бо в них була написана правдива українська історія.

1918-го року М. Грушевський став первістком президентом Української Народної Республіки. Головна його засада була “чесність з наро-

Одумівки готуються до дефіляди на зустрічі
ОДУМ-У

Оселя “Київ” 2 вересня 1984

Фото Ів. Корця

дом” — бо нарід, працюючи для своєї країни, має право висловити свої думки і боронити свої права.

Помер Михайл Грушевський 1934-го року і похований у Києві, на Байковому цвинтарі.

Оксана Родак
гурток Лісова пісня
18-ого табору виховників
ім. М. Грушевського в Аккорд,
Н. Й., 1984 р.

Наталка Семеген вітає преосвященого владику Василія під час його візітації з нагоди з'їзду Єпархіаль-ної Ради Східньої Єпархії УПЦ в Канаді, та з нагоди рукоположення в священики отця диякона Григо-рія Мельника. Біля Наталки Віра Харченко

Торонто, 18 листопада 1984 р.
Фото Ів. Корця

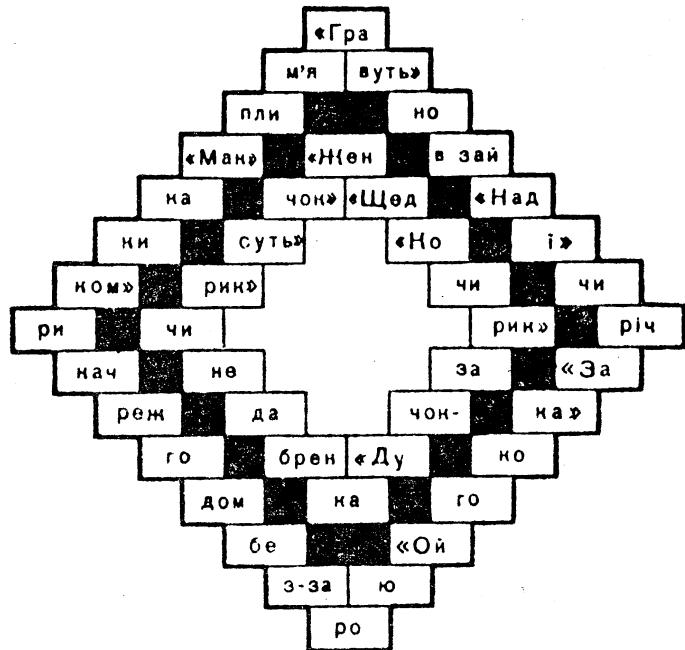
МОЇ ВАКАЦІЇ

Різдвяні вакації тривали від 21-го грудня 1984 року до 7-го січня 1985-го року. Час цей мені дуже скоро пройшов бо я їздив на ковзанах, на санках і ходив в кіно. Я також оглядав різні цікаві виставлені прикраси в магазинах. Деякі вітрини були прикрашені кольоровими лямпочками які гарно мерехтіли. Багато народу ходить в цей час на різдвяні закупи і всі веселі та голосно розмовляють.

Святий Вечір провів я з татом, мамою і сестрою. Ми їли кутю з медом і маком, пісний борщ з грибами, смажену рибу, вареники з капустою і картоплею та пили узвар. Вечеря була смачна. По вечорі слухали ОДУМ-івську радіопрограму на якій передавалися колядки і святочні привітання; тоді ми повезли вечерю нашим дідусям і бабусям і їм заколядували. В 10-ій год. я сам поїхав до Кatedри св. Володимира бо мусів прислуговувати. В церкві було багато людей і хор гарно співав.

На другий день, день Різдва, я їздив колядувати з товаришами, а нас возив мій тато. Так я провів свої вакації і бажав би мати їх більше.

Юн-одумівець Т. Р.
Торонто, Онт.

ГОЛОВОЛОМКА „НАРОДНІ ПІСНІ“

У цій головоломці вписано дев'ять назв народних пісень, оброблених М. Леонтовичем. Їх можна прочитати, рухаючись за годинниковою стрілкою і пропускаючи щоразу однакову кількість прямокутників.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Вельмишановні Панове!

З великою приємністю пишу Вам цей лист! Я українець третього покоління, народжений у Бразілії. Дуже цікавлюся вивченням української мови та щораз більше її удосконаленням. Тому, прошу ласково вислати безкоштовно, якщо це можливо, декілька примірників Вашого журналу, за що буду дуже Вам вдячний.

Скористаю з цієї нагоди, щоб вислати Вам скрочений український переклад одного важливого документу: 9-го грудня 1981 р. впливові газети "Франкфуртер Алгемайнє" та "Вашингтон Пост" помістили, на шістьох повних сторінках Звернення під назвою "Самоурядуючий соціалізм: бар'єр супроти комунізму чи кладка до нього?", написаний професором Плініо Корреа де Олівейра. У слідуючих днях 10.942.000 примірників газет цілого світу помістили згадане Звернення в шістьох мовах.

Залишаюся з глибокою пошаною до Вас та з молитвою до Всемогучого Бога, щоби ми всі могли відзначити 1.000-ліття Хрищення України, у звільненому від комунізму, золотоверхому Києві.

Ваш,
Кирило Кіт
Сан Пауло, Бразілія

Вш. п. редакторе!

Журнал "МУ" я читаю з приємністю. Дуже добре що в вересневому числі Ви помістили слова до пісень Володимира Іvasюка. Його пісні я дуже люблю. Також чудова була стаття про В. Іvasюка Миколи Вірного у жовтневім числі.

В.К.С. пише цікаво на спортивні теми. Я завжди також читаю сторінку Юн. ОДУМ-у і листи до редакції.

Анастасія Красиловець
Торонто, Онт.
29 грудня 1984 р.

ЛИСТ ДО ТЕТЕЯНИ РОМАНИШИН З БРАЗІЛІЇ

Дорога пані!

Від імені української молодечої організації КЛЕМ у Курітібі, широко і сердечно Вам дякую за такий цінний подарунок. Для нас молодих, це є особливо княжий дар. Тому що в Бразілії нема таких речей. Ми є дуже ізольовані. Ми ці платівки будемо вживати на нашій українській щонедільній радіопередачі де ми теж подаємо новини з українського життя на чужині, як також з громадського життя в Курітібі. Також будемо вживати на наших забавах, концертах, академіях, тощо. Ваши платівки будуть нам дуже корисні. Хай Бог Вас винагородить на многая і многая літа.

Наша організація повстала в серпні 1946 р., і означає по українському Культурно-Освітній та Спортивний Центр Молоді. Завдання КЛЕМ-у це плекати серед молоді гордість за її українське походження та за землю своїх предків Україну, її минуле і сучасне; сприяти створенню почуття спільноти та єдності; зберігати та розвивати українські культурні цінності, традиції, звичаї, побут. Плекати знання української мови та українознавства взагалі.

Дякуємо також за журнали і книжки. Ці книжки будемо вживати в нашій суботній школі, що є під опікою Української Жіночої Організації, а журнали будуть в нашій бібліотеці щоб наші громадяни, мали нагоду довідатися що українці роблять у вільному світі, зокрема в Америці та Канаді.

Дорога пані я Вам вишло газету що виходить в Бразілії раз на тиждень. Якщо Вас зацікавить то можу Вам дальше висилати. З газет, що виходять в Америці ми тільки одержуємо "Новий Шлях" з Торонто. Тут у Бразілії є приблизно 250 тисяч українців, але на жаль розкинуті по цілому штаті Парана. Найбільше нашого населення це є у Курітібі та Прудентополіс. У Курітібі, майже 30 тисяч, а в Прудентополі коло 40 тисяч.

На цім кінчаю писати цього листа та поздоровляємо Вас широко. Ще раз широко і сердечно Вам дякуємо за такі чудові платівки, для нас молодих.

З пошаною до Вас
Слава Україні!

Корнелій Шмулик
культ.-освіт. референт КЛЕМ-у
15-го листопада 1984 р.

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
"МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"
ЖЕРТВУВАЛИ:**

Замість квітів на свіжу могилу св. п. Петра Семегена, на журнал "Молода Україна" пожертвували на поминальній тризні, 21 го грудня 1984 р.:

Родина Семеген, Торонто	\$100.00
Стефан і Христя Борис, Торонто	50.00
Данко і Неля Келер, Іслінгтон (радіопрограма)	50.00
Андрій Ковальський, Торонто	50.00
Родина О. Харченко, Етобіко	50.00
Антон і Стефанія Роговський	
Торонто	32.00
Іван і Зіна Корець, Торонто	25.00
Василь і Дебі Тимошенко, Missicaga	25.00
Родина Л. Ліщина, Іслінгтон	20.00
Павло і Ліна Дроzd, Етобіко	20.00
Богдан і Ліда Матис, Торонто	20.00
Василь і Анастасія Касилювська, Торонто	20.00
I. Зазуляк, Торонто	20.00
Василь Чемерис, Іслінгтон	10.00
Стефан і Катерина Сірант, Торонто	10.00
Сергій Климович, Торонто	10.00
Степан і Анна Шишко, Торонто	10.00
Мирон і Надя Герус, Missicaga	10.00
Володимир Сибидло, Торонто	10.00
Стефан Кушпир, Іслінгтон	10.00
Родина Г. Гільчук, Віловдейл	10.00
Данило і Богданка Матис, Каната	10.00
Олександер Скоценко, Вестон	10.00
Андрій і Віра Ліщина, Торонто	10.00
Свєнія Черко, Вестон	5.00
Володимир Катрюк, Монреаль	5.00
Володимир Ленько, Монреаль	5.00
Марія Родак, Торонто	5.00
Вікентій Літвінов, Торонто	5.00
проф. Михайло Муха, Торонто	5.00
	5.00
Разом	595.00

У другу річницю відходу у вічність сина Дмитра, батьки Оля і Микола Співак, Лондон, Онт.

\$200.00

Замість квітів на свіжу могилу Палагії і Андрія Степанченко. Вічна їм пам'ять, а родині Ю. і О. Лисикам ширі співчуття. Оля і Микола Співак, Лондон, Онтаріо

\$75.00

Зібрано під час родинного свята М. Співака Лондон, Онт.

\$66.00

На нев'янучий вінок бл. п. Євгенії Тур, склали Оля і Микола Співак, Лондон, Онт.

\$50.00

Євросинія Рудевська, Саскатун, Саск.

35.00

Філія ОДУМ-у в Ошаві в пам'ять покійного Андрія і Палагії Степанченко

\$25.00

О. Канарайський, Монреал, Кв.

\$25.00

Павло Остапович, Торонто, Онт.

25.00

Надія Гаврилюк-Стасів, Сарнія, Онт.

23.00

На нев'янучий вінок бл. п. Олени Драпак, склали:

Микола і Ніна Сотник, Торонто, Онт.

\$20.00

Ярослав Семютюк, Торонто, Онт.

20.00

Олександер Міщенко, Ошава, Онт.

13.00

Микола Сотник, Торонто, Онт.

13.00

Андрій Максимлюк, Оро Стейшен, Онт.

11.00

B. Парафенко, Вестон, Онт.

10.00

Іван Руденко, Єванстон, Ілл. США

8.00

Василь Пономаренко, Клівленд, Огайо, США

8.00

Федір Вовкодав, Скарборо, Онт.

6.00

Микола Балдецький, Вестон, Онт.

6.00

Микола Шаблій, Арлінгтон Гейтс, Ілл. США

6.00

Славко Новицький, Missicaga, Онт.

5.00

I. Вертишин, Сиракюз, Н. Й.

3.00

Микола Моргун, Джексон, Н. Дж., США

3.00

Проф. А. Степовий, Монреаль, Кве.

3.00

**НОВИХ ПЕРЕДПЛАТИНИКІВ
ПРИЄДНАЛИ:**

Іван Корець, Торонто — 1
Федір Вовкодав, Скарб. Онт. — 1
Віра Харченко, Торонто, Онт. — 1

ЖАРТИ

ВВІЧЛИВИЙ ПЕРУКАР

— О, у вас сьогодні черги нема?

— Та зранку сиджу, й ніякий чорт не приходить. Прошу, сідайте. Ви будете перший...

ТЕЖ ВТІХА...

— У твоїй кімнаті зі стелі залишає так тече?

— Ні, лише тоді, коли йде дощ.

ВИПРАВДАВСЯ

Дружина до чоловіка:

— Звідкіля ти вертаєшся в таку пізню пору?

— З лекції.

— І оде лекція тривала аж до четвертої ранку?

— Так, бо лектор заікався.

У ЗООПАРКУ

— Мамо, я хочу покататись на ослі, — наполягала мала Інга під час прогулянки в зоопарку.

— Чоловіче, та візми ж нарешті дитя на плечі, хай не морочить нам голови, — втрутилась жінка.

ВИЧЕРПНА ВІДПОВІДЬ

Лікар запитує хворого:

— Ну, як ваші справи?

— Та краще, ніж було, але гірше, ніж треба.

А ВАМ ХТО СКАЗАВ?

В автобусі пасажир питає дівчину, яка стоїть перед ним:

— Ви виходите?

— Так, виходжу. За Грицька... А вам хто про це сказав?

НАЙГІРШИЙ ПОРТРЕТ

Один чоловік пішов до картинної галереї. Став проти картини, дивиться, врешті звертається до дружини:

— Це найгірший портрет в усій картинній галереї!

— Що ти плетеши? Це ж дзеркало, — відповіла дружина.

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

M O L O D A U K R A I N A

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

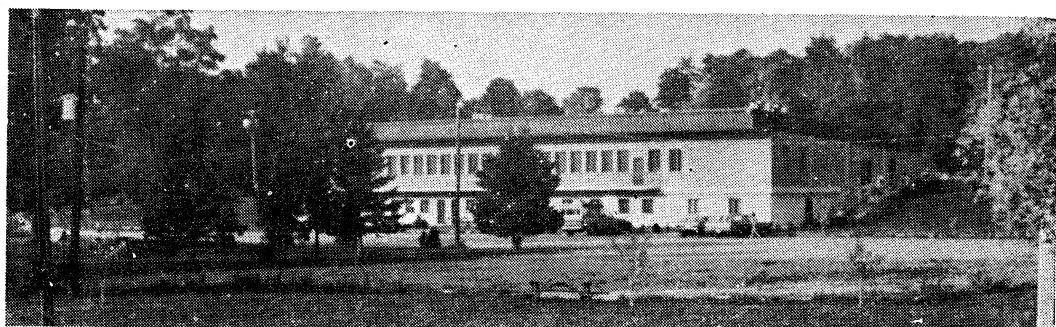
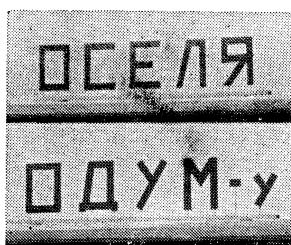
R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Tel.: 763-5666

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортивні Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повищенні подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт